

APOŠTOL

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

„Vykupitel člověka,
Ježíš Kristus, je středem
vesmíru a dějin.“

(Jan Pavel II., *Redemptor hominis*, 1)

ČASOPIS PRO ŠÍŘENÍ ÚCTY
K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

2020
15. ROČNÍK

2

Drazí čtenáři „Apoštola“,

číslo, které držíte ve svých rukou, vznikalo v době, kdy se světová pozornost soustředila na pandemii koronaviru. Březen a duben se zvláštním způsobem zapsaly do života jednotlivců a celé společnosti kvůli karanténě a omezením, která přinesla.

Všichni jsme také byli vyzváni (ale asi i od Boha pozváni) jinak prožívat postní dobu a Velikonoce. Chyběly sice testy na koronavirus, nicméně omezení kvůli pandemii se pro mnohé z nás stalo příležitostí otestovat si svůj osobní vztah k Bohu a ke Kristu. V tomto čísle najdete něco k zamyšlení, ale především k povzbuzení. Nemáme se bát, máme hledat svůj život v Kristu a nacházet nový život v sebeobětování pro druhé!

Otcové pallotini

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

časopis zaměřený na šíření učty
k Božímu milosrdenství

Vychází čtyřikrát do roka

Vydává:

Společnost katolického apoštolátu – pallotini SAC

Adresa redakce:

Jámy 71, 592 32 Jámy

tel.: 566 502 855, mob.: 774 521 531

e-mail: redakce@apostol.cz

Bankovní spojení:

KB, č.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce:

šéfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkowicz SAC

MUDr. Markéta Knobová

Mgr. Malgorzata Śvachová

Ing. Robert Pecha

Úryvky z Deníčku sv. Faustyny:

© Zgromadzenie MB Miłosierdzia

Warszawa, Żytnia 3/9, Polsko

Foto: Wojciech Zubkowicz, archiv ABM

Grafická úprava/typografie:

Josef Karhan, e-mail: josef@apostol.cz

Cena není stanovena. Redakce a tisk se hraří
z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele
(viz bankovní spojení)

Imprimatur:

Církevní schválení

Arcibiskupství pražské č.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá

P. W. Zubkowicz SAC

MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

Tisk:

Tiskárna POLYGRAF, s.r.o.

511 01 Turnov, Modřišice 156

OBSAH

Úvodní slovo / Mons. Jan Graubner	3
Sv. Jan Pavel II.:	
Blaženější je dávat, než brát	4
Velikonoční kázání v době koronaviru	6
Jak Pallotti prožíval zmatky své doby	10
P. Jaroslav Brož:	
Kristus neměl zalíbení sám v sobě	14
Rozhovor s Mons. Vojtěchem Cikrlem	16
Jaroslav Seifert: Hlava Panny Marie	20
Nabídka četby: Den se již nachýlil	22
K zamyšlení: Pán much	24
20. výročí ustanovení svátku Božího milosrdenství pro celý svět	26
Sv. Jan Pavel II.	
svědek Božího milosrdenství	29
Vzpomínka na první návštěvu	32
Svátek Božího milosrdenství za zavřenými dveřmi	33
„Jedině v Kristu“, 4. kongres o BM	34
Sv. Faustyna / Korunka	35
Exercicie on-line	36
Pěší pouť k BM 2020	37
Nakladatelství Paulínky	38
Informace / Bohoslužby ve Slavkovicích	39

Rychlý rozvoj společnosti přinesl mnoho úspěchů a radostí, ale také stoupl lidem do hlavy. Tam, kde je bohatství a chybí pokora, obvykle roste i pošetilost. Současné soustředění na člověka je tak krátkozraké, že přestalo za člověkem vidět Boha, ztratilo perspektivu věčnosti a spokojilo se s věčným mládím, zdravím, krásou a úspěšností. To všechno by bylo dobré, kdyby... Kdyby to současně neznamenal, že nestárnoucí a věčně mladý člověk nedozrává. Často konstatujeme, že lidé jsou zahledění do sebe, že mladí nechtějí přijímat zodpovědnost, že nevznikají stabilní manželství a společnost vymírá pro nedostatek dětí, nebo je problém s nedostatkem pracovních sil a zajištěním důchodů. To jsou důsledky nedostatku lidské zralosti.

Novorozené je plně závislé na matce. Časem objevuje okolní svět, uvědomuje si své já a potřebuje ho prosadit. Je to důležitá etapa, kdy člověk pracuje na sobě a dosahuje výsledků ve vzdělání či sportu atd. Myslí si sice, že si stačí sám, ale pociťuje, že není úplný a potřebuje nějak doplnit. Tak si buduje kariéru a majetek, ale ve skutečnosti mu schází druhá polovina světa, která se nedá pořídit, protože je to osoba, kterou je možné pouze přijmout jako dar a mírou jejího daru je naše sebedarování, jak říká Henri Caffarel. Objevit svou neúplnost ve vztahu k druhému pohlaví je důležitá duchovní událost, protože si člověk uvědomí svou nespornou chudobu. Většinou se lidé s touto zkušeností setkávají v lásce.

Bohatý člověk dneška se bojí přiznat svou chudobu. Jako mladík z evangelia se nevydává za Kristem, protože by se musel zřeknout bohatství. Nevstoupí do manželství, protože by musel přiznat svou chudobu a zřeknout se své svobody a nezávislosti, rozhodnout se pro sebedarování. Předpokladem objevu a přijetí druhé poloviny světa je jasná identifikace s vlastním pohlavím a jeho rozvíjení.

Jen láska může člověka přivést k rozhodnutí dobrovolně se stát chudobným a závislým skrze darování se Bohu či manželskému partnerovi. Darování předpokládá opravdové přijetí, které musí být vzájemné. (Jestliže není nikdo, kdo by mne přijal, nikdy ze sebe nevystoupím.)

Jeden v druhém umírá, ale teprve toto spojení je plodným. Vzájemná láska manželů žije pro děti, o které se nepřetahují, protože se darovali sobě navzájem a dětem se dávají společně. Náročná láska k dětem vede k sebeobětování, někdy až hrdinskému. Opravdové odevzdání se duchovní osoby Bohu vede k duchovní plodnosti. Obě formy darování přinášejí zralost osobnosti a růst skutečné svobody.

Letos si připomínáme 30. výročí návštěvy dvou světců. Byl u nás papež Jan Pavel II., který přijel ještě dvakrát, i Matka Tereza. Oba jsou krásným příkladem nádherně vyzrálé osobnosti skrze život pro Boha a pro druhé, i když každý svým způsobem. Nezapomenutelné setkání papeže s mládeží na Svatém Kopečku neslo své plody i ve vyzrání řady mladých účastníků, ať už na cestě ke kněžství, nebo do manželství. Stačí se podívat na krásné rodiny vyrostlé z tehdejší studentské scholy.

Myslím také na řadu matek a otců, které znám. Jejich vzájemné sebedarování a společný život pro děti z nich udělaly krásně rozvinuté osobnosti, které měly sílu společně překonávat překážky i zvládat těžké úkoly. Tak jako se nebáli stát se rodiči, tak se časem stali prarodiči, kteří dávali dobrý příklad mladým předešlým tím, jak žili. Když se jim podařilo předat další generaci křesťanský způsob vidění a životního směřování, nemuseli se tolik starat o jejich hmotné zabezpečení. To už zvládli mladí sami.

✙ Mons. JAN GRAUBNER

arcibiskup olomoucký
a metropolita moravský

*Památník sv. Zdislavy v Křižanově,
dle projektu Otmara Olivy, odhalen 27. září 2015.*

ÚRYVEK Z KÁZÁNÍ
SV. JANA PAVLA II.
NA SVATÉM KOPEČKU,
21. KVĚTNA 1995,
V DEN SVATOŘEČENÍ
SV. ZDISLAVY
Z LEMBERKA.

BLAŽENĚJŠÍ JE DÁVAT, NEŽ BRÁT

„Život svaté Zdislavy, která se narodila ve třináctém století na Moravě a žila v severních Čechách, se vyznačuje mimořádnou schopností obětovat se pro druhé. Dosvědčuje to zvláště její rodinný život, kde jako manželka hraběte Havla z Lemberka byla – podle slov mého ctihodného předchůdce Pavla VI. – „vzorem manželské věrnosti, oporou rodinné spirituality a příkladem počestnosti mravů“. Dotvrzuje to pak i její horlivá služba na poli charitativním, zvláště u lůžka umírajících, kterým věnovala vždy tak velkou péči a starostlivost, že je dodnes vzpomínána jako „uzdravovatelka“. Svatá Zdislava, která intenzivně žila spiritualitou dominikánské terciářky, uměla sama sebe učinit darem, po vzoru Ježíšových slov: „Bláženější je dávat, než brát“ (Sk 20,35). A to je to tajemství oné velké sympatie, kterou její postava stále vzbuzovala už za života, stejně tak jako i po smrti, až do dnešní doby. Její příklad je mimořádně aktuální, zvláště s přihlédnutím k hodnotě rodiny, která – jak nás ona sama učí – musí být otevřena Bohu, daru života a potřebám chudých. Naše světice Zdislava je zářným svědkem „evangelia rodiny“ a „evangelia života“, které se církev snaží, víc než kdy jindy, šířit na přechodu z druhého do třetího tisíciletí křesťanství. Rodiny v Čechách a na Moravě, vy jste nedocenitelným pokladem tohoto národa a právě napodobováním svých světců a světic se stáváte tím, čím jste už byly v plánu Božím! A ty, Zdislavo z Lemberka, ty dobrá, statečná, milosrdná a zbožná matka, veď rodiny své vlasti a celého světa k tomu, aby stále hlouběji poznávaly své poslání, aby byly hotovy rozdávat se!“

VELIKONOČNÍ KÁZÁNÍ V DOBĚ KORONAVIRU

EJHLE, DNES
JE SLAVNOST
VELIKÉ NOCI!

V době krize a ohrožení koronavirem a potažmo v době emocí a četných pochyb ohledně našeho náboženského života, a to především v kontextu nadcházejících a pro všechny křesťany nejdůležitějších Velikonočních svátků, si mnozí pokládají otázku: jak se za těchto okolností zachovat a jak prožít tuto dobu? Jedni jsou plní napětí a vnitřní bolesti kvůli striktní redukci oslav velikonoční liturgie a snaží se tlačit na změnu vládních nařízení. Druzí přistupují k této věci s klidem a s nadějí čekají na další vývoj událostí. Další, ti k náboženství lhostejní, myslí jednoduše na to, aby se nenakazili a přečkali tuto dobu bez větších obtíží.

Stávající situace je nepochybně Boží milostí pro svět, pro lidstvo, a zvláště pro církve. Bůh drsným způsobem ukončuje naši modloslužbu zlatému býčku (srov. postní čtení z knihy Genesis 32,7-14). Boží slovo úžasným způsobem každému z nás denně interpretuje realitu života. Je ideálním zrcadlem a probouzí naději, přesně tak, jak to Boží slovo dělat má. Pán Bůh nás radikálním způsobem zbavuje toho, co je vnějškové, a počítám do toho i možnost účasti na mši svaté. Mimochodem, myslím si, že Bůh chce takto obrátit naši pozornost k četným případům svatokrádeže a znesvěcování Eucharistie, na což si mnozí z nás už možná i zvykli.

Když se zadíváme do hloubky vlastního srdce, pak upozorujeme celé stádo zlatých býčků, kteří se ryčením dožadují úcty. Velké množství zlatých telat: starost o uznání, přihlížení k názoru ostatních, ekologická výživa... Jsou uvnitř nás taková telátka, která se neustále dožadují pohlazení, pozornosti, podkuřování, zvyšování pocitu vlastní hodnoty... Zlatým teletem se může stát i nějaká forma modlitby, spiritualita či různé náboženské projevy, oblíbení kněží (tedy takoví, bez kterých prostě nejde žít), může se jednat o citové a duchovní prožitky, jako třeba spočinutí v Duchu Svatém, dokonce může jít i o charismata, která církve v dnešní době tak potřebuje. Takovým bůžkem se může stát i samotný způsob svatého přijímání: do úst, nebo na ruku, dokonce se jím může stát i samotná mše svatá, pokud ji bereme jen jako pouhý náboženský zvyk, podle zásady, že čím častěji se účastním, tím více ve mně roste pocit výjimečnosti sebe sama – zvláště kvůli tomu, že žiji obklopen tím pohanským světem... Tak vzniká moje povýšenost nad těmi, kteří do kostela „nechodí“. Pro mnohé kněze jsou bůžky další a další pastorační akce, ze kterých nic moc neplyne, možná kromě toho, že se „něco děje“. Vedeni tou správnou firmou kulturou přemýšlejí nad tím, jak ještě mohou podkuřovat svému zlatému teleti.

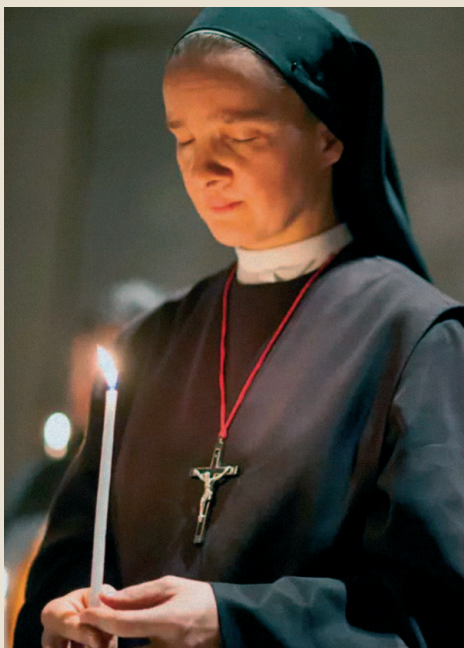
A proto Pán prochází s mocí a očisťuje svoje stádo od zlatých býčků, rozbíjí staré sudy, drtí zaběhnutá schémata, obnažuje nesoulad mezi religiozitou a vírou a připomíná, že to On je Svatyní. A máme čas, konečně máme čas. Kněží mají čas na modlitbu, rodiče mají čas pro děti, sourozenci mají šanci, aby se blíže poznali, lidé vstávají ráno odpočatí, konečně máme čas!

Není tomu tak, že jsme si jako lidstvo po staletí vytvářeli bůžky z našich vlastních

zvyků a zažitých způsobů (jak se třeba onehdy propíraly černé boty papeže Františka, jako by papežský úřad záležel na barvě bot...), není tomu tak, že jsme si udělali bůžky z obřadů, hodností, honosných šatů, pracovní pozice, kariéry, nových náboženských dojmů a v poslední době i z vášnivého sledování youtuberů – těch novodobých proroků? Rádi máme Boha pod kontrolou, zvykli jsme si na Boha, který je zde na zavolání, který je manipulovatelný a můžeme si Ho přivlastnit. Mnozí si dokonce myslí, že dělají Bohu milost tím, že Ho uctívají, doopravdy však často uctívají sebe sama.

Naše já si chce Boha podřídit a uctívat Ho podle vlastních představ a potřeb. Také liturgie, i když má sloužit Boží slávě, se může proměnit v kult zlatého býčka, kde se doopravdy jedná o dobrý pocit ze sebe sama, o naplnění Zákona, o to vrátit Bohu, co je božské, abychom se takto cítili být řádnými katolíky. Hodina týdně určená pro posvátno, a pak vše už jen pro to, co je světské. Je třeba poctivě říct, že okolnosti, za kterých jsme nyní nuceni žít, poukazují na to, že Boha doopravdy neznáme, jelikož On je někdo JINÝ, než jsou naše představy o NĚm. Kvůli tomu v dnešní době mnoho lidí podléhá frustraci, panice a hysterii, když si myslí, že bojují za Boží zákony – avšak doopravdy bojují za svého býčka, na kterého si už jednoduše zvykli a který jim dává pocit bezpečí, kterého si udržují na vodítku svých úzkostí.

A Pánu Bohu se zalíbilo zařídít nám Velikonoční svátky na nový způsob. A jsem si jistý, že to bude opravdová Veliká noc, kdy nás Pán zbavuje vši slávy a toho, co je vnějškové, tak, aby nám nic nebránilo v pohledu na Něj. Jeho na svátky Paschy dokonce zbavili šatů, zbavili Ho všeho, co vlastnil a co pocházelo ze světa – proto nás Pán tentokrát zve, ať vejdemo do své komůrky a vzdáváme Mu úctu v Duchu a v pravdě.

Když jsou věřící lidé zbaveni obřadů, pak se ztrácejí a nedovedou se najít, cítí se dezorientovaní a naplňuje je úzkost. Avšak Bůh není omezený na svatyni ani na liturgii, Bůh se dává poznat těm, kdo Ho milují, a spolupracuje s nimi ve všem pro jejich dobro. (srov. Řím 8,28). Kněz a levita rezignovali na to, aby projevili lásku, protože spěchali do svatyní na obřady. (srov. Luk 10,31-32). Možná, že nám Bůh chce připomenout skutečnost, že prvním obětním oltářem je lidské srdce. To je skvělé, že Ježíš ustanovil křesťanství jako náboženství srdce, a nikoliv jako náboženství svatyně. Dnes, kdy je náš přístup k eucharistickému oltáři omezen, možná stojí za to nahlédnout, co se děje na oltáři srdce, komu sloužím a komu přináším oběti.

Zvěstování Páně se neudálo ve svatyni, dokonce ani ne v Jeruzalémě, ale v zapadlé díře, o které ve Starém zákoně nikdo neslyšel, stalo se obyčejnému děvčátku, na kterém na první pohled nebylo nic zvláštního

a které vlastně nedělalo nic důležitého, jen poslouchalo Boží slovo. Tato událost byla pro Ni jako skutečné zemětřesení, před kterým mohla sice utéct, kdyby chtěla, ale Ona zahrála o všechno, jelikož věřila, že JAHVE nejlépe ví, jak se věci mají dít. Narození Páně se událo mimo město, daleko od náboženských elit; Ježíšova smrt se taktéž udála mimo zdi Jeruzaléma, a byla to první Velikonoční liturgie – avšak bez Dvanácti, bez známých a přátel; katani strhali z Ježíše šat, dávali Mu pít ocet, zesměšňovali Ho, nakonec po Jeho kruté smrti probodli Jeho bok. Mimochodem, stojí za zmínku, že se všechny nejdůležitější spásné události staly tehdy, když byl Izrael okupován. Teď Bůh zve svoji církev, aby vstoupila do svého Velikého týdne, a my máme tu milost, že se toho můžeme zúčastnit.

U Ježíšova kříže stály jeho matka a sestra jeho matky, Marie Kleofášova a Marie Magdalská. (J 19,25) K tomu Jan – to dává dohromady pět osob (přesně tolik, kolik je aktuálně povoleno:))**. Takto vypadala první liturgie. Uzavřel se tímto kruh dějin? To je opravdová milost, vidět první paprsky z rána dne zmrtvýchvstání, i když víme, že doba očišťování teprve začala.

Mohou mě udivovat a dokonce i bolet některá rozhodnutí církevních pastýřů, vím ale, že když je poslouchám, setrávám pod křížem, i když mi jako knězi není dovoleno sloužit mši svatou. I toto se Bohu líbí, podle rčení starých mnichů je totiž Bohu milejší poslušnost než zbožnost. (viz 1Sam 15,22). Pro lásku nemají význam čas, prostor ani okolnosti, *láska všechno snese, všemu věří, všechno vydrží.* (1Kor 13).

Aktuální situace jasně ukazuje rozdělení mezi věřícími: jedni žijí hlubokou, paschální spiritualitu, druzí žijí spiritualitu neurotickou. Ti první žijí v pokoji, s nadějí na zmrtvýchvstání se bez vzdoru

podřizují zákonům, zbaveni možnosti adorace Nejsvětější svátosti uctívají Ježíše ve svém srdci a v srdcích ostatních. Ti druzí ve své úzkosti posílají mraky esemesek, přeposílají desítky filmů a linků na proroctví o konci světa, zlobí se a rozčilují, rvou si vlasy z hlavy a ječí bolestí, piší petice, když vidí, jak se Petrova loď potápí, a za vše mohou papež a biskupové. Jen zapomínají, že v této lodi spí Pán Ježíš, který jediným slovem a jediným pohledem může zvrátit dějiny lidstva, čehož jsme ostatně nyní svědky.

Stojí za to si povšimnout, že se křesťanství rozšířilo po světě kromě jiného díky tomu, že v Jeruzalémě vypuklo pronásledování. Proto doufám, že nynější útlak je předzvěstí nového jara církve. Pevně věřím, že když se budeme moci vrátit do našich kostelů, pak bude pro nás Svátost opravdu tou Nejsvětější, že budeme dbát na řádná pokleknutí, klanění, na znamení kříže, že možná pochopíme, že doba bohoslužby není tím správným časem na telefonování, na odepisování na esemesky pod lavicí... Ba naopak, bohoslužba je výjimečnou příležitostí k tomu, abychom výjimečným způsobem, tedy z hloubi srdce, uctívali Boha a aby u svatého přijímání naše srdce plála opravdovou láskou.

Často mám dojem, že si katolíci myslí, že Ježíš je katolík, pravoslavní – že je pravoslavný, a evangelíci, že je evangelík. On je ale prostě Bůh, a není nic, co by neměl pevně ve Svých rukou.

Zahrměl Bůh z výsosti! Bůh, který provádí generální sváteční úklid, protože nás velmi miluje!!!

Situace, ve které jsme se ocitli, obnažila v našich bratřích hluboce skryté úzkosti, projevující se nyní panikou kvůli omezením nařízeným mocí církevní a státní (dějiny spásy jsou vždy doprovázeny dějinami světskými). Starají se o čistotu víry, nevidí ale, jak často oslavují zlaté tele vytvořené z vlastních

přesvědčení, názorů, pravd a prorockých tužeb, protože Bůh je tady přece od toho, aby nám sloužil... Mezitím nám ale Bůh ukazuje, že nemáme nárok na nic, ani na roušky, ani na mši svatou, dokonce ani na svaté přijímání na Velikonoce. Mnozí z nás si nedovedou představit svátky bez svěcení pokrmů (další z řady zlatých býčků), bez kadidla, bez stráže u Božího hrobu, bez pomlázky a bohatého pohoštění, zalitého svátečním štamprletem. Ti kněží, kteří na Zelený čtvrtek očekávali zprávy o možných budoucích povýšeních, budou muset ještě počkat, no a také naše farnosti nečekají tento rok žádné sváteční finanční injekce, jen samé ztráty.

Dnes je slavnost Veliké noci, kdy se zabíjí onen pravý Beránek, jehož krev posvěcuje všechny věřící. (velikonoční chvalozpěv Exsultet)

Toto je čas opravdové očisty. To jen my jsme si trochu zvykli na to, že tato smrt, tato Pascha, je jen taková jako a nás se netýká, týká se Beránka, my jsme tu jen od těch oslav. Ale v tomto roce se nás týká (včetně toho, že mnozí z nás prožijí svoji poslední paschu – ať je Pán přijme do své slávy a dá jim podíl na svém Zmrtvýchvstání).

Je jednoduché, lehké a příjemné krmit se beránkovou obětí, ovšem Kristus chce teď krmit svět i naší obětí, protože jen obětovaná láska se rozhojňuje a dává život. Proto Pán uvedl svoji církev do Paschy velmi radikálním způsobem. Mnoho z těchto býčků, které jsme si v průběhu let odlili, zemře! A odteď to už nebude stejné. Církev už nikdy nebude taková, jaká byla, bude krásnější, zářící paschálním světlem zmrtvýchvstalého Pána; bude prostá a chudá, odkázaná pouze na milost svého Pána. Církev zraněná jako tělo Zmrtvýchvstalého, avšak žijící Jeho láskou; církev osvobozená od toho, co je světské, a očištěná od mnohé špíny; církev křehká a zároveň pro svět nepostradatelná

jako sůl; církev slabá jako Šimon a silná jako Petr. Naděje existuje!!! Přichází jaro církve, v dálce už zní nebeské ALLELUJA!

BŮH JE LÁSKA. Modleme se o to, abychom nepromarnili dobu nejlepších paschálních exercicií našeho života, které nám letos hlásá samo nebe.

Pane, dej, ať jsou naše srdce pokorná a doufající.

R.D. Marek Wasag
Společenství milosrdné Lásky

** V době vzniku tohoto textu se na území Polska mohlo legálně účastnit bohoslužeb v kostelích pouze 5 osob, a to včetně kněze a ministrantů.*

JAK PALLOTTI PROŽÍVAL ZMATKY SVÉ DOBY

SVĚTLO, SÍLA A ÚTĚCHA

Prvního dne roku 1849 se na vratech římských kostelů objevily listiny vydané papežem Piem IX. s oznámením o exkomunikaci těch, kdo násilně svrhli vládu papežského státu. Ale už 10. února ústavodárné shromáždění, jež vyhlásilo konec světské moci papežů po faktické i právní stránce, pělo slavnostní *Te Deum* v chrámu Ara Coeli a den poté ho opakovalo v bazilice svatého Petra. 23. února byl otec Vincenc vyhnán z vojenské nemocnice, v níž pět let pomáhal nemocným vojákům. O tři dny později musel hledat útočiště v Irském kolegiu při Villa Aldobrandini v ulici Panisperna, protože byl obviněn, že nese hlavní zodpovědnost za papežovo rozhodné odmítnutí bojovat spolu s Karlem Albertem proti Rakousku. Posvátná místa i předměty byly namnoze znesvěcovány a nemálo řeholních sester bylo vyhnáno z klášterů. Někteří i velmi obdivovaní kněží, navíc blízcí spolupracovníci svatého Vincence, vstoupili do řad revolucionářů a bez ohledu na církevní zákazy sloužili posvátné obřady, čímž chtěli v Božím jménu žehnat něčemu, co mířilo proti papeži a proti církvi. Barnabita Gavazzi a mons. Muzzarelli byli spatřeni, jak tančí v římských ulicích. O Velikonocích se ve svatém Petru konala mše za účasti ústavodárného shromáždění, triumvirů, ministrů, vojenského oddílu, a dokonce i děl, celebranty prý byli Scoppola, Ventura a Gavazzi. A považte, že Ventura byl generální představený theatinů, slavný kazatel, autor krásných rozjímání, která se předčítala během oktávu Zjevení Páně, jehož slavení zavedl otec Vincenc, a že se světce spolupracoval i při sestavení organizační struktury Společnosti Katolického apoštolátu!

Otec Vincenc z toho měl zlomené srdce. On, který si přál zničit zárodek každého hříchu, teď musel přihlížet tak strašné morální katastrofě! Měl však neotřesitelnou jistotu a zdroj pokoje, díky němuž mohl s radostí kontemlovat jasnou krásu, kterou se zaskví církev po utišení nastalé bouře a která bude stále vzrůstat, jak se církev bude čím dál víc šířit světem.

DOPIS KARDINÁLŮM

Tento dopis reflektuje nejlépe ze všech latinských dopisů historickou situaci Říma a církve v papežském státu. Otec Vincenc Pallotti velmi dobře znal místní situaci, protože v Římě žil a udržoval časté a srdečné vztahy s papežem a s mnoha kardinály, kteří byli jeho penitenty. A je to také dopis, který apeluje k rozhodné politické a náboženské akci, aby se nastalému zlu čelilo od jeho kořenů.

„Já, ovce ztracená mezi dravými vlky, bečím, co mohu, aby mě bylo slyšet.

Proč bečí jenom tato ovce? Protože čím je ubožejší a churavější, tím víc je nucena bečet.

Proč je v těchto dnech tolik neklidu? Proč se v Jeruzalémě páchá tolik zločinů? Proč se věrné město proměnilo v nevěstku?

Protože my, pastýři, jsme usnuli, utekli jsme před vlky a králové země se spojili proti Pánu a proti jeho Pomazanému.

Ale Bůh ustanovil Petra a jeho nástupce, aby řídili církev. Proto vám byla dána moc nad všemi národy a pozemskými vládci.

Byla vám dána milost, aby vinice přinášela plody a byla chráněna ohradou. Byla vám dána milost, abyste z hroznů vytlačili víno a aby se věž, vybudovaná na vinici vaší vírou, stala pilířem pravdy proti nepravým kristům a nepravým prorokům.

Máte oči, abyste viděli potřeby stáde, máte uši, abyste slyšeli bečení, a hůl k napravení toulavých ovcí.

Neboť i když dnes proti Boží církvi povstávají nesčetní a zuřiví nepřátelé Kristovi, církev znovu povstane ještě slavnější.

Zatím však Kristova církev oplakává smrt mnoha svých synů, protože v těchto dnech mnoho nepravých proroků oklamalo mnohé. Ale církev se také raduje, protože vy, pastýři, máte sílu překonat nepřítelovu moc a povolat bloudící k pokání. To ale nestačí. Je třeba posílit církev pro bitvu, je třeba ji poučit a posílit pro vítězství. Brány pekelné ji nepřemohou, to je pravda, ale teď upadla mezi lupiče a byla zbita a zraněna. Potřebuje samaritána, který by ji ošetřil.

Tím samaritánem je ekumenický koncil, jubileum příštího roku bude již přípravou na něj.

Ekumenický koncil může obvázat rány církve.

Nebeští andělé budou obdivovat krásu Nevěsty a božský Ženich ji naplní milostí a zaraduje se nad ní.“

Jistota a optimismus, které světec na těchto stránkách vyjadřuje, oslovila jen několik proroků. Když také uvážíme, že v době, kdy utěšoval sestry vyhnané z klášterů a kdy psal latinské dopisy, byl sám štvancem a ukrýval se v Irském kolegiu, protože byl hledán a bylo mu vyhrožováno smrtí, můžeme lépe docenit hodnotu těchto spisů, v nichž není ani stopy po smutku, zato však překypují vnitřní radostí. A taková radost se může zrodit jen z jistoty Boží přítomnosti v dějinách, protože Bůh může proměnit zlé úmysly a skutky lidí v prameny světla. Představte si, jak asi velkou jistotu víry tento světec měl, když dokázal tak hbitě přejít ze situace oběti násilí do role soucitného utěšitele.

ÚTOČIŠTĚ V IRSKÉM KOLEGIU

Pronásledování světcovu duši nerozdrásalo, nezpomalilo jeho tempo v prokazování lásky. Aby vyhověl prosbám svých přátel, zachovával jistou obezřetnost při vycházení z domu, ale nevzdal se svého apoštolátu, jako se ho nevzdal ani v roce 1837 při epidemii cholery. Vrátil se na místo spirituála Městského kolegia, které po odchodu jezuitů zůstalo neobsazené, i nadále působí jako zprostředkovatel mezi chudými a bohatými, nezaměstnanými a zaměstnavateli, i nadále ochraňuje dívky ze Zbožného charitního domu, pro kněze pořádá Týdenní konference duchovních, utěšuje nemocné. Ale 26. února musí ustoupit opakovanému naléhání svých přátel, zvláště otce Františka Vaccariho, rektora domu SS. Salvatore in Onda, a uchyluje se do Irského kolegia při Villa Aldobrandini.

I když byl uzavřen za zdmi zahraničního kolegia, žije otec Vincenc dále se svými lidmi, miluje je, pomáhá jim, pozvedá je. Snad můžeme říci, že to byl skutečně čas největšího zušlechtění jeho duše, která rostla a zjemňovala se, jeho pohled se rozšiřoval, jeho láska byla ještě něžnější, jeho naděje byla stále více proniknuta jistotou.

Lidské záležitosti, i ty nejhorší pohromy, jsou pouhý hluk. Když se utiší, vrací se každodenní život, v němž jsou temnoty lidské slabosti i nadále ozářeny láskou dobrých lidí a nepřemožitelnou milostí Boží.

Po měsíci skrývání napsal otec Vincenc markýzi De Gregorio: „Modlete se a prostě o modlitby, aby se všechny národy na celém světě otevřely pro přijetí všech Božích povolání, milostí, darů a projevů milosrdenství nebeského Otce, aby z nich všichni vytěžili prospěch, jak si přeje Bůh“ (Lett. 1561).

V nastalém zemětřesení, které otráslu úplně každým (v Římě se výraz „osmačty-

řicátý“ stal příslovečným označením chaosu a masakru), nevidí otec Vincenc nic než milosrdenství nebeského Otce, který si přeje udílet milosti a dary! Všechno to rouhání, svatokrádeže a násilí obrácené proti institucím i lidem jsou pro něj jako hluk, který už pominul, nemá smysl ho připomínat. Existuje jen jediný důležitý a podstatný hlas: tvůrčí slovo a vůle nebeského Otce.

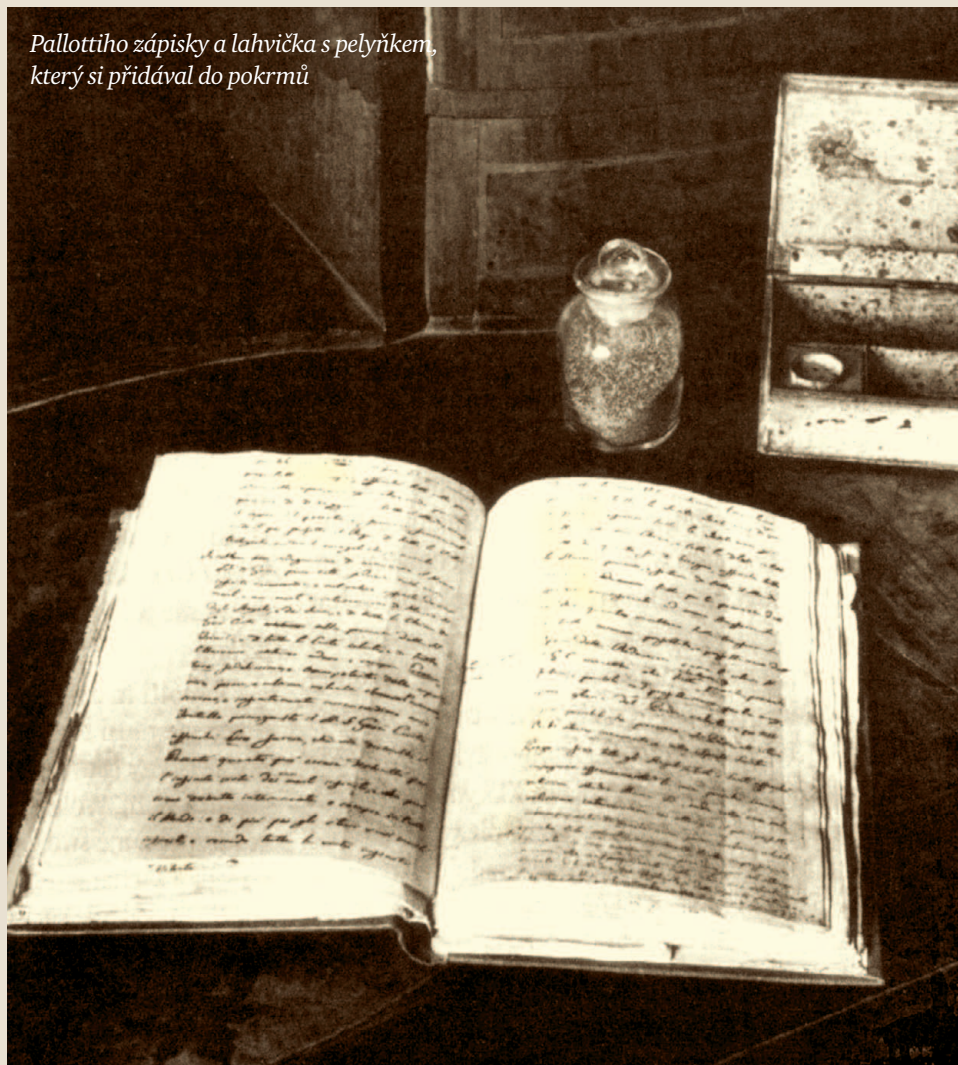
„BŮH, NEKONEČNÁ LÁSKA“

To je název posledního díla otce Vincence. Sepsal je v době, kdy se skrýval v Irském kolegiu. Je to nejživější svědectví o tom, jak slabě k němu pronikly lidské bouře, a také nejrozsáhlejší doklad (kromě deníku) o jeho duchovním bohatství. Dílko bylo sestaveno jako pomůcka k rozjímání pro rodiny, hospice a společenství, ale literární záměr tu zcela ustupuje do pozadí: z každého výrazu je cítit duši autora, jenž je v přímém kontaktu s Bohem a nestará se o to, kdo by ho mohl uslyšet nebo kdo bude jeho slova číst. Hodnota knížky spočívá jednak v její autentičnosti a upřímnosti, v tom se podobá deníku. Ale oproti němu navíc vyniká pečlivostí vypracování, tedy svou logickou myšlenkovou strukturou, která v deníku, vzhledem k tomu, že se jedná o nahodilé osobní poznámky, nehraje roli.

Stvoření a vykoupení – to jsou dva pilíře teologie Nekonečné Lásky, teologie, která trvale a hluboce osvětlovala poslední rok života otce Vincence.

Stvoření znamená, že nic se promění v něco. Nebylo nic, a nic se proměnilo v moře, zemi, hory, údolí, roviny, slunce, hvězdy, planety, kovy a drahé kameny. Nebylo nic, a nic se proměnilo v rostliny a byliny, zvířata a člověka, který je rozumný a svobodný, je světlem a slovem stvoření: to vše se zrodilo z plánu Nekonečné Lásky!

Pallottiho zápisky a lahvička s pelyňkem, který si přidával do pokrmů

Potom přišel hřích a světlo se proměnilo v temnotu, láska v nenávist. Ale člověk byl stvořen k Božímu obrazu a Bůh posílal své posly, aby svůj obraz obnovil, až nakonec přišel on sám, nahradil hřích sebou samým, osobně se spojil se starým stvořením, a to pak už nebylo jen Božím obrazem, ale byl to Bůh sám, Ježíš Kristus. A tak toho jednoho, který ve jménu člověka zhřešil, nahradil jiný

Jeden, který ve jménu člověka hřích odčinil. Tam, kde byl hřích, zavládla milost, díky které se ten, kdo věří v Ježíše Krista, stává synem Božím a je proměňován v Boha. Takže vykoupení je totéž, co Nekonečná Láska, jež proměňuje hříšníka v Božího syna a nenávidí v lásku.

*Úryvky knihy P. F. Amoroso, SAC
„Z propasti až do nebe“.*

KRISTUS NEMĚL ZALÍBENÍ SÁM V SOBĚ

Tato slova píše svatý Pavel křesťanům v Římě, aby zdůvodnil, proč „silní“ mají povinnost snášet slabosti těch, kdo „silní“ nejsou, a nemít zalíbení sami v sobě“ (Řím 15,1). My nevíme přesně, kdo se v římském společenství považovali za „silné“. Možná se tak sami nazývali ti, kteří se z nějakého důvodu považovali za „lepší“ křesťany, nebo je tak označuje ironicky apoštol, aby je přiměl k zamyšlení se nad jejich neevangelickým postojem. To teď není podstatné. Důležité je ptát se, zda nějaké podobné sklony nenajdeme v sobě, v křesťanech, ve světě dnes.

O jaké sklony se jedná? Jestliže Pavel jako lék podává pohled na Krista, který „neměl zalíbení sám v sobě“ (Řím 15,3), pak tím chorobným postojem je opak, tedy „mít zalíbení sám v sobě.“ Taková duchovní nemoc může mít naivní projevy, jako když někdo ostentativně staví na odív své oblečení nebo kosmetikou vylepšený vzhled nebo se třeba vnucuje do pozornosti druhých svými diplomy či medailemi z okresního přeboru. Takové prostoduché získávání si zájmu druhých nazývá svatý František Saleský marnivost, což je jako odnož pýchy jeden z hlavních hříchů. Své současníky varuje před lidmi, „kteří se pyšně naparují proto, že jezdí na pěkném koni nebo že mají klobouk s chocholem či nádherné oblečení. Kdo by neviděl, jaká je v tom pošetilost? Neboť je-li tu nějaký důvod k velevení, pak velebme koně, ptáka nebo krejčího. A jaká to ubohost vypůjčovat si své ocenění od koně, ptačího pera nebo šatní ozdoby!“ (Úvod do zbožného života, III. část, kap. 4). Podobně – ne-li víc – pošetilé je stavět svou vážnost a sebejistotu na množství facebookových lajků, počtu sledovanosti mých youtubových

klipů nebo obdivu mého značkového trička. I když to zní úsměvně, mnozí naši mladí i starší současníci se hrouťí nebo se pokoušejí vzít si život, pokud se jim nedostává takových „poců“, zatímco jiným ano. Nepohrdáme jimi. Není ani dobré je litovat. Správné bude vidět, že i já mám v sobě takové narcistické sklony,

a ptát se, jaká je pomoc. A tuto pomoc také zprostředkovat druhým.

Zdá se, že hlavní důraz evangelizace dnes je právě zaměření se na jednu z hlavních nemocí současné společnosti. Můžeme ji nazývat klasicky narcismem, což je úzkostlivé zhlížení se v sobě, které má za následek obrovskou křehkost osobnosti. Je to nezdravá sebestřednost, zahleděnost do své dokonalosti, která ovšem potřebuje diváky k dobrému pocitu, že někým jsem, že něco znamenám. Na toto téma jsou psány celé knihy o tom, jak z dětí vychovávaných ke „zdravému“ prosazování se vyrůstají bezohlední a vůči druhým necitliví narcisté.

Viděno v dlouhodobé perspektivě je to jed, kterým bylo lidstvo nakaženo oním lživým, rouhavým slibem: „Budete jako Bůh“ (srov. Gn 3,5). Dobrý Stvořitel si svoji velikost a vznešenost před námi žárlivě nestřeží, ale daroval nám svůj „božský obraz“, abychom nacházeli svou důstojnost v něm, ve společenství jeho lásky. Zvrácenost pokušitelova slibu je v té zámce: „Budete jako Bůh – bez Boha, sami“. Ale to je úplné převrácení harmonie lidské osoby. Zůstane mu touha být božský, ale vezme se mu pramen a cesta k dosažení této velikosti. A tak se člověk pachtí, aby si uchoval ten svůj pracně uhájený obrázek své důležitosti, a stejně tuší, že se mu může za malou chvíli rozpadnout, když do něj někdo necitlivě udeří.

Lékem pro narcistickou společnost je Kristus, který „neměl zalíbení sám v sobě.“ Jeho smýšlení je úplně opačné než mentalita otrávená hadovým jedom. Nic nelpěl na své vznešenosti, ale stal se služebníkem, byl jako jeden z lidí, jeden z nás (srov. Flp 2). Přiblížil se nám proto, aby mohl sloužit. Mezi vámi tomu nebude tak, jak je to běžné u vlivných – influencerů – tohoto světa (srov. Mk 10,43),

učí své blízké. Syn člověka přišel, aby sloužil a dal svůj život – za spásu světa. V Kristu obět není ztráta, ale najítí sebe. Je to proměna, v které nás Bůh učí, jak krásná je láska, jak je uchvacující stát se darem pro druhého, a přitom zapomenout na sebe. Toto evangelní zapominání na sebe není potlačování osobnosti, ale její rozvoj směrem, který jí dal sám Stvořitel.

P. Jaroslav Brož ■

Caravaggio: Narcissus, 1599

Bůh nás provází časem zkoušky

ROZHOVOR S MONS. VOJTĚCHEM CIKRLÉM, BISKUPEM BRNĚNSKÝM

✦ **Otče biskupe, 31. března 2020 uplynulo třicet let ode dne, kdy jste přijal biskupské svěcení. Co vás tehdy nejvíce zasáhlo a co vám potom nejvíce pomáhalo na biskupské cestě?**

To, co jsem bezprostředně po svém jmenování prožíval, by se dalo vyjádřit velmi stručně: Tíhu zodpovědnosti a zároveň dotek důvěry. Začátky tehdy nebyly jednoduché, protože jsem nastoupil biskupskou službu po osmnácti letech sedisvakance a v budování biskupského úřadu nebylo na co navázat, byl jsem ve všem naprostý začátečník. Duchovně jsem měl vzorů biskupské služby víc, většinou z dějin – Tomáš Becket, Karel Boromejský, ale prakticky jsem se mohl ptát jen o pár

měsíců dřív jmenovaného litoměřického biskupa Josefa Koukla. Vzorem pro biskupskou službu však nemůže být nikdo jiný než Ježíš Kristus.

✦ **Biskupskému svěcení předchází jmenování. Biskupem jste byl jmenován 14. února 1990 sv. Janem Pavlem II. V tomto roce slavíme 100. výročí od narození sv. Jana Pavla II. a 15. výročí od jeho úmrtí. Pro mnohé je už dnes Jan Pavel II. jeden ze svatých, se kterým se nikdy osobně nesetkali. Vy jste měl tu možnost osobně mluvit se svatým. Po zkušenostech setkání s Janem Pavlem II. a letech biskupské služby, co podle vás znamená být svatým a v čem spočívá svatost?**

Naši předkové stavěli podél cest sochy světců – a mělo to pro jejich život velký význam. Obdivovali Boží působení v lidech, kteří dokázali žít s Bohem a s jeho pomocí zvládat své životní situace. Dnes jsou podél cest a dálnic nepřehlédnutelné reklamy, které radí, co máme jíst a co pít, v čem se máme vozit, co si máme dát do koupele, čím si máme čistit zuby, v jakých botách chodit... Sochy světců byly a jsou reklamy na to, jak žít. Tajemství života křesťana nespočívá ve velkém intelektuálním hloubání, ale ve velké lásce k Bohu. Bůh si nevolá vznešené, nehřešící, nejšikovnější, nejpilnější a já nevím jaké ještě „nej“. On si volá obyčejné, kteří znají svou slabost, aby zahanbil ty, kteří něco znamenají a kteří mají o sobě (nebo jiní o nich) vysoké mínění.

Sami sebe přesvědčujeme, v jak těžké situaci a nepřízní doby žijeme. Svědkové víry takto neuvažovali. Odkazují nám nepochybnou zkušenost, že řešení jakékoliv životní situace je nám vždycky tak vzdálené, jak jsme my vzdáleni od Boha.

Světcí se na rozdíl od nás nesnažili Boha pochopit, ale prostě s ním žili. A protože s ním žili, mohli být lépe nástroji jeho vůle. Světce máme následovat v tom nejniternějším – v jejich bezvýhradném odevzdání se Kristu. Život s Ježíšem je cesta v realitě tohoto světa. Tohoto. Ne nějakého vysněného, ideálního. V takovém žádný opravdový světec nikdy nežil, na rozdíl od těch, kteří se stávají odpuzujícími karikaturami svatosti. Nebýt našeho tolik kritizovaného světa a jeho nedostatků, nevyrostl by ani žádný světec. Svatí – představme si mezi nimi toho, který je nám blízký – věděli, že jít do služby neznamenal jít *někam*, ale k *Někomu*. Každý z nás se může stát nadějí pro tento svět, pro náš národ a pro svou rodinu.

✚ **Den 14. února si mnozí lidé spojují dnes možná spíš se sv. Valentýnem, toto datum však odkazuje také na sv. Cyrila a Metoděje, protože mimo ČR celosvětová církev vzpomíná na tyto dva světce právě 14. února. Na jedné straně máme tedy hlasatele evangelia a na druhé patrona zamilovaných. Jak přijmout svůj životní úkol s láskou? Jak se zamilovat do evangelia, víry a Pána Boha? Jak hlásat o Lásce s láskou?**

K evangelizaci není nutně potřeba velkých znalostí ani velké výmluvnosti. Evangelizovat znamená ukazovat cestu toho největšího umění. Umění, jak žít. Evangelizace je především normální život s Bohem. Bez lásky k Bohu a k druhým a bez modlitby jsou všechny metody evangelizace prázdné. Ani Pán Ježíš nezachránil svět pomocí krásných slov, ale skrze modlitbu, ve které přijal své poslání stát se obětí za druhé. Vždyť láska, jak řekla jedna světice, znamená dát všechno, dát sama sebe.

✦ Pořád v nás doznívá letošní neobvyklá postní a velikonoční doba. Zdá se, že kdyby se Pán Ježíš dnes připojil k nám, jako tehdy k učedníkům na cestě do Emauz, uslyšel by spíš, jak probíráme koronavirus, než to, co se „v těchto dnech stalo v Jeruzalémě“. Jak nepřeslechnout Kristovo „Nebojte se!“ a „Pokoj vám!“ v moři zpráv o koronaviru, o možné ekonomické krizi a dalších problémech, které neustále přináší život?

Víra je dar od Boha, umožňující překonat překážky k plnému životu. Jistý je cíl, ke kterému směřujeme, ale každý den přináší pochybnosti, jestli k němu nevedla nějaká lepší cesta než ta, kterou jsme ten den šli. Naše malá víra a důvěra v to, že to s námi Bůh vždycky myslí dobře, nám často brání určitému spočinutí v něm. Proto on stále říká vystrašeným „Nebojte se! Pokoj vám! Já jsem s vámi až do konce světa.“

Právě tato jistota byla zviklána u emauzských učedníků, ale také, k jejich velké radosti, obnovena Vzkříšeným. Strach, nepokoj a nejistota byly pryč, a proto spěchali stát se svědky plnosti nového života.

✦ Otče biskupe, sv. Lukáš v evangeliu napsal, že když Ježíš začínal své dílo, bylo mu asi třicet let. Takže třicet je také u začátku. Prozradíte, jaké bylo vaše největší přání?

Mým přáním vždy bylo uvítat v Brně Svatého otce. A to se v roce 2009 splnilo. Ovšem průběžný cíl mám jediný – aby diecéze byla stále živým organismem. Diecéze, to jsou tisíce lidí, stovky kněží a zasvěcených osob, a cesta je pro každého jedinečná. Tím největším přáním tedy zůstává živá a kvetoucí diecéze.

✦ Dovolte, abych vám jménem čtenářů „Apoštola“ popřál k vašemu jubileu hojnost darů Ducha Svatého a ochranu sv. Petra a Pavla. Děkujeme také za vaši vstřícnost k poutnímu kostelu Božího milosrdenství ve Slavkovicích, k časopisu „Apoštol“, jeho čtenářům a k pallotínům. Prosím, otče biskupe, požehnejte nám...

Milí otcové pallotini, milí farníci, milí poutníci, milí čtenáři, děkuji každému z vás za trpělivé nesení nejistoty, nouzových omezení, obav a strachu o druhé, které prožíváme v pandemii koronaviru COVID 19. Děkuji za vaši víru, naději i lásku, které se v posledních měsících tříbily, a doufám, že také upevňovaly. Bůh nás provází časem zkoušky, ve kterém zakoušíme křehkost světa, vlastní křehkost i křehkost nebo pevnost mezilidských vztahů. Možná proto, abychom si uvědomovali nejen úžasný dar života, ale abychom s vděčností děkovali i za to, co jsme dosud brali jako běžné samozřejmosti.

Žehnám vám všem k důvěryplnému a radostnému životu s Kristem.

zprac. P. Wojciech Zubkiewicz

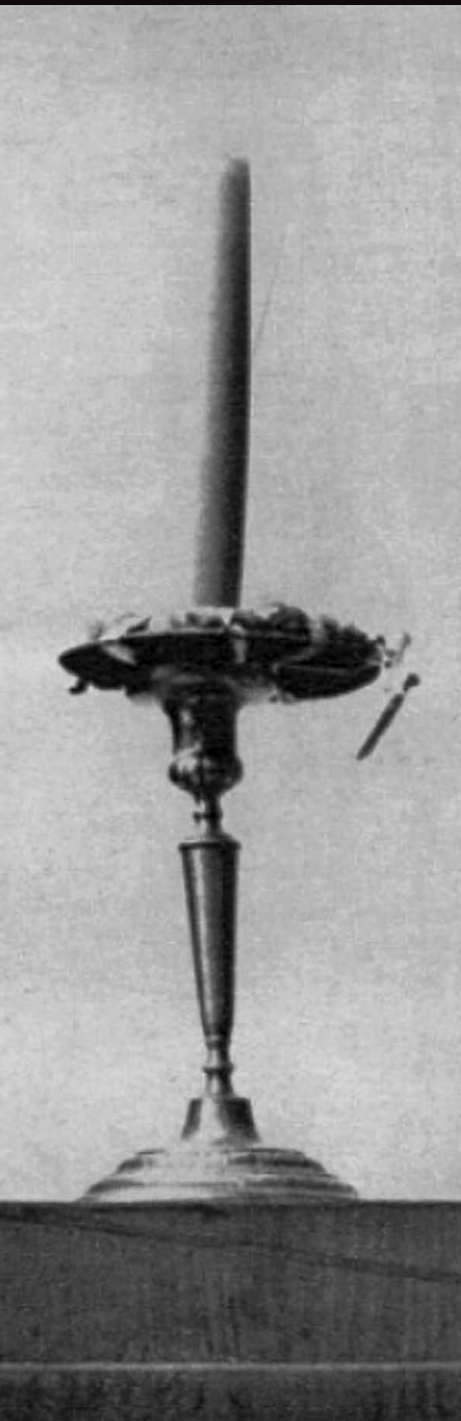
• Rektora Kněžského semináře v Litoměřicích ThLic. Vojtěcha Cikrleho jmenoval dnes již svatý papež Jan Pavel II. dne 14. února 1990 v pořadí třináctým brněnským sídelním biskupem. Biskupské svěcení přijal v katedrále sv. Petra a Pavla v Brně 31. března 1990. Letos slaví biskup Vojtěch Cikrle 30. výročí své biskupské služby a je nejdéle působícím brněnským biskupem v historii diecéze od jejího založení v roce 1777. Na druhém místě je šestý brněnský biskup Antonín Arnošt hrabě Schaffgotsche, který vedl diecézi dvacet osm let (1842–1870). Vojtěch Cikrle je v současné době také nejdéle sloužícím biskupem v českých a moravských diecích.

V letech 1990 až 2018 vysvětil celkem 243 kněží, z toho v roce 2012 čtyřtisíců kněze brněnské diecéze od jejího založení. Je hlavním světitelem brněnských pomocných biskupů Petra Esterky a Pavla Konzubla a spolusvětitelem dalších sedmi biskupů, např. současného vídeňského arcibiskupa Christopa kardinála Schönborna nebo olomouckého arcibiskupa Mons. Jana Graubnera. V roce 2009 přivítal biskup Cikrle v Brně Svatého otce Benedikta XVI., prvního papeže, který navštívil brněnskou diecézi.

(zprac. Ing. Martina Jandová, www.biskupstvi.cz)

*Zmenšená kopie hlavy Panny Marie
v pracovně Jaroslava Seiferta,
kde ji v roce 1984 vyfotografoval
Jaroslav Krejčí.*

HLAVA PANNY MARIE

JAROSLAV SEIFERT (výňatek)

(...)

*Na nízké skříňce u dveří,
zahlédl jsem odlitek ženské hlavy.
Proboha, tu znám!*

*Ležela tam, spočívajíc na tváři,
jako pod gilotinou.
Byla to hlava Panny Marie
ze Staroměstského rynku.
Shodili ji poutníci,
když právě před šedesáti lety,
vraceli se z Bílé Hory.*

*Porazili sloup
se čtyřmi ozbrojenými anděly,
na kterém stála...
Budiž jim odpuštěno.*

*Trčel tam na znamení porážky
a hanby českého národa
a poutníci byli rozjařeni
prvními doušky svobody.*

*Byl jsem tam s nimi
a hlava rozbité sochy
kutálela se po dlažbě blízko místa,
kde jsem stál.
Když se zastavila,
Její zbožné oči se dívaly
na moje zaprášené boty.*

*Tentokrát se však dokutálela ke mně
už po druhé,
a mezi těmito dvěma okamžiky
byl téměř celý lidský život,
který patřil mně.*

*Neříkám, že byl šťastný,
ale už je u konce...*

ROBERT KARDINÁL SARAH
s NICOLASEM DIATEMDen se již
nachýlil

Skutečný význam mají jen mezilidské vztahy a vztah člověka k Bohu

Ateistické společnosti nevyhnutelně ztrácejí metafyzický smysl. Transcendentní skutečnosti jsou jim cizí. Člověk se domnívá, že je dostatečně mocný, aby vzal svůj osud do vlastních rukou.

Moderní člověk už svého Stvořitele nechce. Pošlapává tedy postupně mravní pravidla a nahrazuje je takzvanými demokratickými právními předpisy. Nejprimitivnější touhy se stávají mírou všeho. Mravní normu poněkud přepisuje většina, často zastupovaná parlamentní státní mocí a manipulovaná médií.

V tomto bloudění je jediným kritériem individuální svoboda a jediným cílem osobní uspokojení. Každý si může dělat, co chce. Mravním zákonem se opovrhuje. Mediální velekněží okušují primitivní pudy. Chce-li člověk skoncovat se životem, může. Chce-li se muž stát ženou, může. Chce-li se dívka prodávat na internetu, může. Chce-li si dospívající prohlížet internetovou pornografii, může. Chce-li jít žena na potrat, může. Je to její právo. Možné je všechno.

Tento obraz může vypadat jako karikatura, je to nicméně skutečnost. Dospěli jsme až k civilizaci, v níž vládne chaos tužeb. A čím víc do toho zmatku zabředáme, tím víc se prosazuje toto zjištění: jakmile se primitivní rozkoše vyčerpají, člověk raději skoncuje se životem. Dá přednost nicotě. Mimo tento svět nemá žádnou naději. Už

nehledí k nebi. Vzpouzí se ve svých frustracích. Západní lidé se stali největšími konzumenty antidepressiv. Ordinance psychologů a dalších terapeutů jsou stále plné. Fenoménu doby se staly sebevraždy mladistvých.

V Africe sebevraždy téměř neexistují. Neexistují v tradičních společnostech. Člověk je plně integrován ve své malé komunitě. Respektuje zákony přírody a zvyky svého lidu. Základem jeho života zůstává Bůh. Po krátkém pobytu na zemi ho čeká onen svět. Přijde-li smrt, přijímá ji jako cestu, která nás vede z této země do vlasti, kde nás očekávají naši předkové.

Na mém kontinentu se všichni lidé z jednoho kmene navzájem podporují. Nikdo není na okraji. Večer spolu všichni rozprávějí. Peníze nejsou nijak životně důležité. Skutečný význam mají jen mezilidské vztahy a vztah člověka k Bohu. Chudí jsou šťastní; tančí štěstím a radostí ze života.

Úryvek z knihy „Den se již nachýlil“.

Nicolas Diat udělal s kardinálem Robertem Sarahem rozhovor, který v podobě knihy vydalo Kartuziánské nakladatelství a nakladatelství Hesperion v roce 2019. Knihu si můžete objednat na: www.hesperion.cz, tel. 603 588 334.

„ZÁPADNÍ SVĚT
SKOMÍRÁ, PROTOŽE
SE ZDRÁHÁ PŘIJMOUT
BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ...“

PÁN MUCH

V květnu 2020, v jednom víkendovém čísle deníku „The Guardian“, lze najít neobvyklý příběh, o kterém vypráví nizozemský historik Rutger Bregman. Popisuje události, které se odehrály v červnu 1965, kdy šest chlapců ze souostroví Tonga (ve věku od 13 do 16 let) nastoupilo do lodi a vyplulo na otevřený oceán. Tam se ztratili. A neměli ani mapu, ani kompas. Bouřka jim zničila plachtu a kormidlo. Po osmi dnech narazili na neobydlený ostrov Ata. Na tomto ostrově přežili patnáct měsíců, než je v září 1966 náhodou našel australský cestovatel Arthur Warner.

Jedenáct let před touto nešťastnou cestou vydal britský spisovatel Wiliam Golding svůj první (a nejznámější) román „Pán much“, který se okamžitě stal světovým bestsellerem. Na základě knihy vznikly dva filmy a autorovi tento román otevřel cestu k Nobelově ceně. Román popisuje fiktivní historii, podobnou té, kterou potom zažili chlapci z Tonga. Po katastrofě letadla skupinka dětí z dobrých londýnských domovů končí na pouštním ostrově, kde bez dospělých tvoří svou vlastní společnost. Pomalu ztrácí lidské reflexy, vrhají se do barbarství a podlehnou nejtemnějším instinktům, které je nakonec vedou k vraždě.

Wiliam Golding řekl, že napsal „Pána much“ částečně kvůli svému vlastnímu vědomí. Byl totiž přesvědčen o hlubokém zkažení lidské přirozenosti a o tom, že se to týká také jeho. Zneužíval alkohol, často byl depresivní, používal násilí proti svým dětem. Jednou přiznal: „Vždy jsem rozuměl nacistům, protože jsem od přírody takový typ.“

Titul „Pán much“ hebrejsky znamená „Beelzebub“. Je to vůdce démonů a patron komunity vytvořené hrdiny románu.

O několik let později se Rutger Bregman rozhodl oslovit hrdiny událostí ze souostroví Tonga, aby popsal jejich historii a konfrontoval ji s Goldingovou literární vizí. Ukázalo se,

že všichni chlapci byli studenti stejné katolické školy. Každý den na pouštním ostrově začali a končili modlitbou a zpěvem náboženských písní. Dokázali se dobře organizovat, společně si stanovovat cíle, sdílet úkoly a udržovat si náladu. Když mezi nimi vypukly hádky, věděli, jak uvolnit napětí a rychle se smířit. Uzavřeli dohodu, že proti sobě nikdy nebudou bojovat. To vše, zdůraznili, by bylo nemožné bez víry v Boha.

V Goldingově románu „Pán much“ se slovo „Bůh“ neobjevuje ani jednou.

Grzegorz Górný

(převzato z: www.wpolityce.pl)

20. výročí ustanovení Svátku Božího milosrdenství pro celý svět

30. dubna uplynulo 20 let ode dne, kdy sv. Jan Pavel II. v den svatořečení sv. Faustyny Kowalské ustanovil pro celý svět Svátek Božího milosrdenství. 69 let trvalo, než se přání Pána Ježíše ustanovit Svátek Božího milosrdenství uskutečnilo. Přinášíme vám kázání Svatého otce z 30. 4. 2000, kdy ustanovil Svátek Božího milosrdenství. Určitě bude podnětné zamyslet se po dvaceti letech nad jeho slovy.

Homilie Svatého otce Jana Pavla II. u příležitosti svatořečení Faustyny Kowalské, 30. dubna 2000

1. „Oslavujte Hospodina, neboť je dobrý, jeho milosrdenství trvá navěky.“ (Žalm 118,1). Tato slova zpívá církev ve velikonočním oktávu, jako by je odezírala z Kristových rtů; ze rtů Krista, který ve Večeřadle zvěstuje velkou zprávu o Božím milosrdenství a pověřuje apoštoly, aby ji spravovali: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mě, tak i já posílám vás... Přijměte Ducha Svatého; komu odpustíte hříchy, tomu budou odpuštěny, a komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nebudou“ (Jan 20,21-23).

Dříve než Ježíš pronesl tato slova, ukazuje ruce a bok. Odhaluje rány utrpení, především ránu v srdci, pramen, z něhož vyvěrá na lidstvo velký proud milosrdenství. Z tohoto srdce sestra Faustyna – blahoslašená, kterou od nynějška budeme nazývat svatou – uvidí vycházet dva paprsky světla osvěčující svět: „Dva paprsky,“ vysvětlil jí jednou sám Ježíš, „znázorňují krev a vodu.“ (Deníček, 299)

2. *Krev a voda!* Naše mysl putuje k svědectví evangelisty Jana, který na Kalvárii viděl vycházet z Kristova probodeného boku „krev a vodu“. (srov. Jan 19,34). Jestliže nám krev připomíná oběť kříže a eucharistické darování, voda v janovské symbolice představuje

nejen křest, ale i dar Ducha Svatého (srov. Jan 3,5; 4,14; 7,37-39).

Skrze srdce ukřižovaného Krista se milosrdenství Boží dotýká lidí. „Má dcero, řekni, že jsem Láska a Milosrdenství samo,“ žádá Ježíš sestru Faustynu. (*Deníček*, 1075) Kristus vylévá toto milosrdenství na lidstvo skrze dar Ducha Svatého, který je v Trojici Osobou-Láskou. Není snad milosrdenství druhým jménem lásky (srov. *Dives in misericordia*, 7), zachycené ve své hlubší a něžnější podobě, ve své schopnosti vzít na sebe jakoukoliv potřebu druhého, především ve své obrovské schopnosti odpouštět?

Mám velikou radost, že dnes mohu předložit celé církvi – téměř jako Boží dar pro naši dobu – život a svědectví sestry Faustyny Kowalské. Díky Boží prozřetelnosti byl život této pokorné dcery Polska úzce spojen s dějinami 20. století, století, jež jsme právě nechali za sebou. Bylo to právě mezi první a druhou světovou válkou, kdy jí Kristus světil své poselství milosrdenství. Ti, kdo tyto roky pamatují, kdo byli svědky a účastníky oněch let a strašlivých utrpení, jež postihlo miliony lidí, dobře ví, jak bylo poselství milosrdenství potřebné.

Ježíš říká sestře Faustyně: „Lidstvo nenalezne pokoj, dokud se s důvěrou neobrátil k Božímu milosrdenství“ (*Deníček*). Díky polské řeholnici se toto poselství navždy spojilo s 20. stoletím, jež je posledním stoletím druhého tisíciletí a mostem k miléniu třetímu. Není to nové poselství, avšak můžeme je pokládat za dar zvláštního osvícení, které nám pomáhá žít intenzivněji velikonoční evangelium, abychom je nabídli jako paprsek světla lidem naší doby.

3. Co nám přinesou léta, jež máme před sebou? Jaká je budoucnost člověka na zemi? Není nám dáno znát odpovědi na tyto otázky. Je ale jisté, že vedle nových pokroků nebudou scházet, bohužel, též

bolestné zkušenosti. Avšak světlo Božího milosrdenství, které Pán chtěl jakoby znovu předat světu skrze charisma sestry Faustyny, bude svítit na cestu lidem třetího milénia.

Je nutné, aby dnes lidstvo – podobně jako kdysi apoštolové – přijalo ve večeradle dějin vzkříšeného Krista, jenž ukazuje rány ukřižování a opakuje: *Pokoj vám!* Je třeba, aby se lidstvo nechalo zasáhnout a proniknout Duchem, jehož dává Kristus. Je to Duch, který uzdravuje rány srdce, boří bariéry, jež nás vzdalují od Boha a rozdělují mezi sebou, Duch, který vrací radost z lásky Otce i z bratrské jednoty.

4. Je tedy důležité, abychom přijali celé poselství vyplývající z Božího slova této druhé velikonoční neděle, která se bude od nynějška v celé církvi nazývat „*Neděli Božího milosrdenství*“. Liturgie v dnešních čteních jakoby naznačuje cestu milosrdenství, jež obnovuje vztah každého člověka s Bohem a mezi lidmi též probouzí nové vztahy bratrské solidarity. Kristus nás naučil, že „člověk nejen přijímá a zakouší Boží milosrdenství, nýbrž je také povolán k tomu, aby milosrdenství prokazoval ostatním: Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství (Mt 5,7).“ (*Dives in misericordia*, 14). Ježíš sám nám pak ukázal mnohé cesty milosrdenství, jež nejen odpouští hříchy, nýbrž jde naproti všem potřebám lidí. Bůh se sklonil ke každé lidské nouzi, hmotné i duchovní.

Ježíšovo poselství milosrdenství se nás stále dotýká skrze jeho gesto vztažených rukou k tomu, kdo trpí. Takto ho viděla a takového ho hlásala lidem všech kontinentů sestra Faustyna, která ze svého života, skrytého v klášteře v Lagiewnikách, učinila zpěv chvály Božího milosrdenství: *Milosrdenství Páně budu opěvovat navěky*.

5. Svatořečení sestry Faustyny je zvlášť výmluvné: skrze tento čin chci dnes předat její poselství novému tisíciletí. Předávám ho

všem lidem, aby *stále lépe poznávali pravou tvář Boha a pravou tvář bratrů a sester*.

Neboť láska k Bohu a láska k bližnímu jsou neoddělitelné, jak nám připomněl první list apoštola Jana: „Podle toho poznáváme, že milujeme Boží děti: jestliže milujeme Boha a zachováváme jeho přikázání.“ (5,2). Apoštol nás přivádí k pravdě lásky, když ukazuje její míru a kritérium: zachovávání Božích přikázání.

Není totiž snadné milovat hlubokou láskou, utvořenou z opravdového darování sebe sama. Této lásce je možné se naučit pouze ve škole Boha, v teple jeho lásky. Díváme-li se na něj a utváříme-li své srdce podle jeho otcovského srdce, stáváme se schopnými vidět bratry a sestry novými očima, v postoji toho, kdo nečeká nic pro sebe a sdílí vše, co má, v postoji štědrosti a odpuštění. *To všechno je milosrdenství.*

V míře, ve které lidstvo pronikne do tajemství tohoto milosrdného pohledu, se ukáže jako možný ideál, o němž jsme slyšeli v prvním čtení: „Všichni, kdo uvěřili, měli jedno srdce a jednu duši a nikdo neřikal o ničem, co měl, že je to jeho vlastní, nýbrž všechno měli společné.“ (Sk 4,2). Zde milosrdné srdce vytvořilo také nový styl mezilidských vztahů, způsob komunitního života, sdílení dober. Zde vzkvétaly „skutky milosrdenství“, duchovního i tělesného. Zde se z milosrdenství zrodil konkrétní způsob, jak být „bližním“ těm nejpotřebnějším.

6. Sestra Faustyna Kowalská napsala ve svém Deníčku: „Zakouším hroznou bolest, když se dívám na utrpení bližního. Všechny bolesti bližního se odráží v mém srdci; zakouším ve svém srdci jejich úzkosti takovým způsobem, že mě ničí i fyzicky. Přála bych si, aby všechny bolesti padly na mě, aby to přineslo bližnímu úlevu.“ (*Deníček*) Až k takovému stupni sounáležitosti může vést láska, jejíž mírou je láska Boží!

Touto láskou se dnes musí inspirovat lidstvo, aby mohlo čelit krizi smyslu, výzvám nejrůznějších potřeb, především požadavku uchránit důstojnost každé lidské osoby. Poselství Božího milosrdenství je tak implicitně též *poselstvím o hodnotě každého člověka*. Každá osoba je vzácná v Božích očích, za každého dal Kristus svůj život, všem Otec daruje Ducha Svatého a dává přístup do své nejosobnější sféry.

7. Útěšné poselství se obrací především k tomu, kdo – sklíčený zvláště tvrdou zkouškou nebo sražený k zemi pod tíhou spáchaných hříchů – ztratil veškerou důvěru v život a je pokoušen, aby podlehl zoufalství. Jemu se nabízí vlídný obličej Krista, na něj dopadají paprsky, které vychází z Ježíšova srdce a osvěcují, zahřívají, ukazují cestu, vlévají naději. Kolik duší již utěšilo volání „*Ježíši, důvěřuji ti*“, jež jim Prozřetelnost nabídla skrze sestru Faustynu! Tento jednoduchý skutek odevzdání se Ježíši rozhání nejhustší mraky a umožňuje, aby do života každého vstoupil paprsek světla.

8. *Milosrdenství Páně budu opěvovat navěky.* (Žalm 88[89],2). K hlasu nejsvětější Panny Marie, „Matky milosrdenství“, k hlasu této nové světice, která v nebeském Jeruzalémě společně s Božími přáteli opěvuje milosrdenství, připojme i my, církev putující, náš hlas.

A ty, Faustyno, dare Boží pro naši dobu, dare Polské země pro celou církev, vypros nám, abychom vnímali hloubku Božího milosrdenství, pomáhej nám, abychom je živě zakoušeli a svědčili o něm našim bratřím a sestrám. Tvé poselství světla a naděje ať se rozlévá po celém světě, ať přivede hříšníky k obrácení, utiší revnivost a nenávisť, otevře lidi a národy skutečnému bratrství. S tebou nyní hledíme na tvář vzkříšeného Krista, přijímáme za svou tvoji modlitbu důvěrného odevzdání se a říkáme s pevnou nadějí: *Ježíši, důvěřuji ti!* ■

SV. JAN PAVEL II.

SVĚDEK BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

VZPOMÍNKA NA 100. VÝROČÍ NAROZENÍ

18. května 2020 uplynulo 100 let od narození Karla Wojtyły, pozdějšího papeže Jana Pavla II., a 15 let od jeho smrti (2. dubna 2005 v podvečer Svátku Božího milosrdenství). Věnujeme několik stránek sv. Janu Pavlu II., protože se velice přičinil o šíření úcty k Božímu milosrdenství. Už na začátku svého pontifikátu napsal encykliku o Božím milosrdenství (*Dives in misericordia* z 30. 11. 1980), blahorečil (1993) a svatořečil sestru Faustynu Kowalskou. V den jejího svatořečení, 30. 4. 2000, také zavedl pro celý svět slavení Svátku Božího milosrdenství.

DOPIS PAPEŽE BENEDIKTA XVI. KE 100. VÝROČÍ NAROZENÍ JANA PAVLA II. (úryvky)

Polsko získalo po první světové válce nezávislost. Byla to událost, která vyvolala velké naděje, ale obnovující se stát neustále cítil tlak Německa a Ruska. V této situaci útlaku, ale především naděje, vyrůstal mladý Karol Wojtyła, který bohužel velmi brzy ztratil matku, bratra a nakonec i svého otce, jemuž vděčil za svou hlubokou a vroucí zbožnost.

„Aby se vyhnul deportaci na nucené práce do Německa, začal na podzim roku 1940 pracovat jako dělník v lomu patřícím k chemické továrně Solvay“ (viz Jan Pavel II., *Dar a tajemství*). „Na podzim roku 1942 učinil konečné rozhodnutí vstoupit v Krakově do semináře, který tajně organizoval krakovský arcibiskup Sapieha ve své rezidenci. Již jako dělník začal studovat teologii ze starých učebnic, aby mohl být 1. listopadu 1946 vysvěcen na kněze“ (srov. tamtéž).

Když byl kardinál Wojtyła 16. října 1978 zvolen Petrovým nástupcem, nacházela se církev v dramatické situaci. Závěry koncilu byly představeny veřejnosti jako diskuse o samotné víře, která zdánlivě ztrá-

Na Svatém Kopečku, 1995

cela svůj charakter neomylné a nedotknutelné jistoty. Sociologové srovnávali tehdejší situaci církve se situací Sovětského svazu za Gorbačova, kdy se při hledání nezbytných reforem nakonec zhroutil celý sovětský stát ve své podobě mocnosti.

Nového papeže očekával velmi obtížný úkol, který se sotva mohl vyřešit pouze lidskými silami. Hned zpočátku však Jan Pavel II. ukázal svou schopnost probouzet obnovený obdiv ke Kristu a k jeho církvi. Na začátku stála zahajující slova jeho pontifikátu, jeho výkřik: „Nebojte se! Otevřete, otevřete dokořán dveře Kristu!“ Tento tón charakterizoval celý jeho pontifikát a díky němu se stal obnovitelem a osvoboditelem církve. Je to proto, že nový papež pocházel ze země, kde byl koncil přijímán pozitivním způso-

Praha, 1997

bem. Rozhodujícím faktorem nebylo pochybovat o všem, ale vše s radostí obnovovat.

Papež Jan Pavel II. zemřel v prvních hodinách svátku Božího milosrdenství, který on sám ustanovil. Od počátku byl velmi uchvácen poselstvím krakovské řádové sestry Faustyny Kowalské, která prezentovala Boží milosrdenství jako podstatné centrum celé křesťanské víry.

Často se vyskytly případy, kdy na mě udělala dojem pokora tohoto velkého papeže, jenž se vzdal myšlenek jím upřednostňovaných, pokud nepřišel souhlas od oficiálních orgánů, o který se podle klasického postupu muselo žádat.

Když Jan Pavel II. umíral, bylo náměstí sv. Petra plné lidí, zejména mladých, kteří se chtěli naposledy setkat se svým papežem. V den pohřbu Svatého otce bylo vidět mnoho transparentů s nápisem „*Ihned svatý*“. Bylo to zvolání, které odevšad pramenilo ze setkání s Janem Pavlem II. A nejen na náměstí sv. Petra, ale i v různých kruzích intelektuálů se hovořilo o možnosti udělit Janovi Pavlovi II. přídomek „*Veliký*“.

Slovo „*svatý*“ označuje božskou sféru a slovo „*veliký*“ označuje dimenzi lidskou. Podle zásad církve je svatost posuzována na základě dvou kritérií: hrdinských ctností a zázraku. Pojem „*hrdinské ctnosti*“ neznamená olympijský úspěch, ale skutečnost, že to, co je uvnitř člověka a skrze něj viditelné, nemá zdroj v člověku samotném, ale

je to něco, co odhaluje působení Boží uvnitř něho a skrze něj. Totéž platí i pro kritérium zázraku. Ani zde nejde o něco senzačního, ale o skutečnost, že uzdravující Boží dobrota se zviditelňuje způsobem, který přesahuje lidské kapacity.

Obtížnější je správně definovat pojem „*Veliký*“. Během téměř dvou tisíc let dějin papežství byl přídomek „*Veliký*“ přiznán pouze dvěma papežům: Lvu I. (440-461) a Řehoři I. (590-604). Výraz „*Veliký*“ nese u obou politickou stopu, ale v tom smyslu, že díky politickému úspěchu se odhaluje něco z tajemství samotného Boha. Lev Veliký při rozhovoru přesvědčil hlavu Hunů Attilu, aby ušetřil Řím. Beze zbraní a bez vojenské nebo politické moci se mu silou jeho víry podařilo přimět hrozného tyрана, aby zachoval Řím.

Řehoř I. nedosáhl úspěchu stejně nápadného, ale i tak se mu podařilo několikrát zachránit Řím před Langobardy; i on toho dosáhl tím, že postavil ducha proti moci.

Když porovnáme příběh těchto dvou s příběhem Jana Pavla II., podobnost je nepopíratelná. Ani Jan Pavel II. neměl vojenskou sílu nebo politickou moc. V únoru 1945, když se hovořilo o budoucí podobě Evropy a Německa, někdo poukázal na to, že je třeba vzít v úvahu také názor papeže. Stalin se tehdy zeptal: „*Kolik divizí má papež?*“ Samozřejmě, že neměl žádné. Moc víry se však ukázala jako síla, která na konci roku 1989 zvrátila systém sovětské moci a umožnila nový začátek. Není pochyb o tom, že papežova víra byla důležitým prvkem při zlomení této moci.

V Janovi Pavlovi II. se nám všem zviditelnila Boží moc a dobrota. V době, kdy církev znovu trpí pod náporom zla, je on pro nás znamením naděje a útěchy.

Drahý svatý Jane Pavle II., modli se za nás!

Benedikt XVI.

*Přeložil: P. Jiří Kratochvíl,
převzato z: www.cirkev.cz*

Strípky, vzpomínky, zajímavosti

■ FOTKY Z CEST

Polský týdeník „Sieci” přináší několik vzpomínek kapitána Janusze Więckowskiego, pilota LOT, který byl 14. 6. 1987 členem posádky tupoleva 154M s Janem Pavlem II. na palubě. Před odletem z varšavského letiště odborníci kontrolovali letadlo několik dní „centimetr po centimetru“. Nastal problém s vyvážením letadla. Střed váhy by měl být na správném místě. Přední část letadla, rezervovaná pro papeže, byla příliš lehká. Zato druhá, ve které seděla asi stovka biskupů a hostů, příliš těžká. Vyžadovalo to zatížit přední část. Proto bylo, na základě výpočtu, do přední části umístěno 1800 kg sutí v pytlích.

Návrat do Říma z 3. pouti do Polska se trochu opozdil, protože chvíli předtím došlo k nemilému rozhovoru mezi papežem a generálem Jaruzelským.

Ale let nad Polskem se konal za komfortních podmínek, protože ve vzduchu mohlo tehdy být jenom letadlo papeže. Před hranicí s Československem posádka uviděla rozlehlou bouřku. Rozhodla se bouřku obletět, aby nevyprovokovala turbulence a otřesy na palubě. Před tímto manévrem se však ukázalo, že bouřka na poslední chvíli začala rychle uhýbat z kursu tupoleva. Letadlo tak nemuselo měnit cestu letu.

Po hodině a 50 minutách letadlo s papežem přistálo v Římě. Italové rozbalili zavazadlové prostory a odstranili také pytle se sutí. Po návratu do Varšavy se ale ukázalo, že přehlédli tři balíky, mezi nimi také dárek od generála Jaruzelského pro papeže. Byla z toho strašná aféra, a dárek (obraz) odletěl nejbližším letadlem zase do Říma.

■ PAPEŽOVÁ SESTRA

Polská spisovatelka a novinářka, Milena Kindziuk, ke 100. výročí narození sv. Jana Pavla II. připravila knihu, ve které lze najít hodně informací o rodině Wojtylů. Mimo jiné tam píše o malinké sestře příštího papeže, Olze. „Rodiče Jana Pavla II. nechťeli moc na tento den vzpomínat. Je potřeba pamatovat na to, že tehdy bylo úmrtí miminka v rodině často „tabu“. Proto i ve své závěti vzpomínal Jan Pavel II. sestru anonymním způsobem. Po sto letech od toho dramatického dne v životě rodiny Wojtylů víme o krátkém životě malé Olhy o něco víc. V armádních kronikách Karla Wojtyly seniora se nachází zmínka v němčině o tom, že jeho dcera Olha Marie se narodila 7. července 1916 a zemřela 7. července 1916, což má potvrzovat matrika z katolické farnosti. Jednalo se o farnost Boží Prozřetelnosti v Bělsku-Běle. V archivech této farnosti jsem našla informaci o čase a místě narození děvčátka: „Olha Marie Wojtyla, dcera Karla, armádního úředníka a Emilie, narozená v Běle, zemřela 7. července 1916 a byla pohřbena 9. července. Žila 16 hodin.“

■ SETKÁNÍ S MLÁDEŽÍ NA SVATÉM KOPEČKU

V tomto roce uplynulo 25 let od návštěvy sv. Jana Pavla II. na Svatém Kopečku, kde se setkal s mládeží. Po návratu do Říma, při generální audienci (24. května 1995), sv. Jan Pavel II. takto vzpomínal na neděli 21. května 1995: „Odpoledne téhož dne po svatořečení se konalo před mariánskou svatyní na Svatém Kopečku setkání s mládeží, které bych rád definoval jako jedno z nejkrásnějších a neoriginálnějších setkání, jaké jsem kdy měl s mladými. Při té příležitosti jsem chtěl „odevzdat“ mladým modlitbu Páně, „Otčenáš“, téměř jako vytyčení etapy katechumenátu mládeže v té zemi. Vždyť

jen Kristus může dát mladým to, po čem tolik žízní, totiž plný a radostný smysl života. Často je ho nedostatek jako vína na svatbě v Káně Galilejské. A Maria, Ježíšova Matka, doprovázela svou duchovní přítomností ono významné setkání, na němž zazněla slova, která pronesla v Káně: „Udělejte všechno, co vám řekne“ (Jan 2,5). Ta slova opakuje i dnes, zvláště mladým, kteří chtějí hodnověrně realizovat svůj život.“

*Přivítání Jana Pavla II.
kard. Tomáškem, Praha 1990*

VZPOMÍNKA NA PŘÍPRAVU PRVNÍ NÁVŠTĚVY SV. OTCE JANA PAVLA II. V PRAZE

Mše sv. na Letenské pláni, 1990

V lednu 1990 jsem nastoupila jako vrátaná do Arcibiskupského paláce. Hned během prvního měsíce začalo být rušno. Došlo k pozvání od nově zvoleného prezidenta republiky Václava Havla papeži Janu Pavlu II. k návštěvě Československa.

Bylo velké a milé překvapení, že z Vatikánu došlo kladné potvrzení a stanoveno datum 21.–22. 4. 1990. Normálně příprava státní návštěvy papeže trvá dva roky. Ale přání Svatého otce bylo, aby se příprava co nejvíce urychlila s ohledem na věk pana kardinála Tomáška, kterému bylo již 91 roků. Svojí návštěvou chtěl vyjádřit náklonnost a blízkost k našemu národu a osobně poděkovat panu kardinálovi za jeho pastorační odvahu a statečnost v době totality.

Na veškerou přípravu a všechno zařízení a obstarání byly pouze tři měsíce. Všichni v arcibiskupství i mimo něj se aktivně zapojovali do přípravy. Nebyla žádná zkušenost s tak velkou návštěvou, a tak se vymýšlelo a plánovalo, jak vše co nejlépe zajistit.

Probíhala velká jednání s Pražským hradem, vládou, policií a mnoha dalšími úřady. V té době ještě nebyla v provozu Apoštolská nunciatura, a tak ubytování a veškeré stravování bylo na arcibiskupském úřadu. Velkou výhodou bylo nadšení, chuť a ochota věřících i nevěřících. Pro všechny to byla velká motivace a každý chtěl něčím přispět ke zdaru neobvyklé návštěvy. Zároveň vše muselo být konzultováno s vatikánským vedoucím organizátorem cest, P. Robertem Tucci. Pro různá společná setkání se vybírala vhodná místa. Na setkání s kněžími a řeholnicemi byla stanovena katedrála sv. Víta, pro mši svatou Letenská pláň. Na Pražském hradě bylo oficiální setkání s prezidentem a vládou.

Všude se začalo uklízet, chystat a zdobit. Bylo to velmi náročné období, ale stálo to za to. Všichni jsme byli moc šťastní, když jsme mohli Svatého otce 21. dubna přivítat v Praze.

Marie Bláhová ■

*(Fotky sv. Jana Pavla II. v ČR
jsou z archivu Marie Bláhové)*

Svátek Božího milosrdenství za zavřenými dveřmi

OHLEDNUTÍ ZA SVÁTKEM BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

Pandemie koronaviru na jaře 2020 poznamenala také slavení Svátku Božího milosrdenství ve Slavkovicích. Původní program, který se měl v neděli 19. dubna uskutečnit za přítomnosti apoštolského nuncia, Mons. Charlese Balva, bylo nutné zrušit. Celodenní program se omezil na možnost individuální modlitby v kostele a od 15 hod. se při zavřených dveřích kostela konala mše svatá, kterou sloužil otec Slavomír Peklanský SAC a kterou přenášelo Radio Proglas.

Všem se nabízí vlídný obličej Krista

V kázání otec Slavomír připomněl sv. Tomáše, který se dožadoval setkání s Kristem. Nebyl to jenom on, kdo měl své představy, jak se vše mělo odehrávat. A když byl Pán zatčen, umučen a zabit, nedokázal se najít nejen v těchto událostech, ale ani ve společenství ostatních učedníků. Otec Slavomír se zamyslel nad otázkou, proč sv. Tomáš nebyl s ostatními, když Pán Ježíš přišel do Večeřadla. Možná, že se urazil na Pána Ježíše za to, že se nechal zabít a že vše takto skončilo. Druhá možnost je, že se urazil sám na sebe za to, že selhal a nechal v tom Pána samotného, a strašně se za to styděl. Třetí možnost je, že se urazil na apoštoly. Byla to přece skupina vyvolených a oni zradili a utekli. A proto už k nim sv. Tomáš nechtěl patřit a být společně s nimi. „Možná i my máme zlost na ty, kteří zrazují Ježíše. Možná, že máme zlost na církev a na

její dnešní představitele. Možná si říkáme, že do takové společnosti patřit nechceme,“ pokračoval otec Slavomír. Večeřadlo před příchodem Ježíše bylo naplněno strachem. Jako důvod, proč byly dveře zavřené, se uvádí strach před Židy. Řecké slovo „fobie“, které se u toho používá, je však symbolem jakéhokoli strachu, který paralyzuje a který možná i my máme v sobě. Nevíme určitě, proč sv. Tomáš nebyl společně s apoštoly, víme však, že když znova Pán přišel do Večeřadla, promluvil na Tomáše a Tomáš měl možnost dotknout se Ježíšových ran. Jenom Tomáš měl tuto možnost: dotknout se Ježíšových ran.

Otec Slavomír zdůraznil, že právě okamžik osobního setkání s Kristem a možnost dotknout se Kristových ran byla pro Tomáše uzdravující. Tomáš vyznává: „Pán můj a Bůh můj.“ Otec Slavomír povzbudil také všechny, kteří mají v sobě zlost, že Pán k nim chce přijít. Pán chce přicházet právě k těm, kteří něco prožívají, třeba i vztek. „Pán chce přijít a pozvat: „Dotýkej se nejprve mých ran.“ Kristovy rány jsou uzdravující. „Je to zvláštní, že když se člověk dotkne bolesti někoho jiného, může Boha najít,“ navázal otec na svědectví lékařů a těch, kteří pomáhají nemocným, třeba v současné době koronaviru, a kteří popisují svou zkušenost, jak skrze setkání s utrpením ostatních našli nebo obnovili v sobě víru. „Jak se dnes dotknout Ježíšových ran? – ptal se otec Slavomír. „Dotýkej se lidí, kteří trpí, kterým je potřeba pomoc.“ V závěru kázání otec připomněl,

že slavíme v tomto roce 20. výročí ustanovení Svátku Božího milosrdenství sv. Janem Pavlem II. V kázání se tehdy Svatý otec zmínil i o tom, že všem, kteří prožívají těžkosti, se nabízí vlídný obličej Krista.

Zavřené dveře

Dvacáté výročí ustanovení Svátku Božího milosrdenství (30. dubna 2000) neproběhlo sice dle našich, lidských plánů, může však být pro nás šancí k prohloubení našeho vztahu k Bohu skrze vděčnost za jeho nekonečné milosrdenství. Mnozí věřící bolestně „pocítili“ zavřené dveře kostelů. Mnozí věřící, možná i my, těžce přijímali omezení a v některých

lidech se možná projevil i duch vzpoury, když se dožadovali setkání s Kristem. Je dobře v sobě tuto zkušenost zachovat. Zeptat se sám sebe: Nezviditelnily se v těch zavřených dveřích kostela tak trochu zavřené dveře mezi mnou a Pánem? Může být přece mezi Bohem a člověkem něco, co ani Bůh, ani člověk nechce. Taková situace nastala po prvním hříchu: mezi Bohem a člověkem vyrostly dveře. Pán nás ale povzbuzuje, že tyto dveře svou smrtí a vzkříšením otevřel. A i kdyby se vinou člověka zase zabouchly, pokud člověk bude po tom toužit a bude chtít, Pán tyto dveře zase otevře, třeba ve svátosti smíření.

P. Wojciech Zubkowicz SAC ■

„Jedině v Kristu“

IV. kongres o Božím milosrdenství v ČR

Drazí ctitelé Božího milosrdenství, pokud Bůh dovolí, za rok touto dobou už budeme vzpomínat na IV. kongres o Božím milosrdenství. Toto radostné setkání ctitelů Božího milosrdenství se ve Slavkovicích uskuteční ve dnech 11. až 13. června 2021. **Kongres uzavře slavnostní mše svatá v neděli 13. června 2021 spojená se zasvěcením Božímu milosrdenství.** Už teď Vás na tuto mši svatou zveme. Program kongresu bude zveřejněn nejpravděpodobněji začátkem roku 2021.

Problémy nastalé v souvislosti s pandemií Covid-19 zapříčinily, že příprava na IV. kongres v rámci 3. sobot ve Slavkovicích byla přerušena. Od července 2020 budeme v přípravě pokračovat a o to víc Vás prosíme o modlitbu za pozh-

nané plody kongresu. Vše, co se na jaře odehrálo, jenom potvrzuje, že heslo kongresu „Jedině v Kristu“ je opravdu aktuální v každé situaci a každý, kdo svůj život buduje v Kristu, v Kristu najde jistotu a bezpečí.

Doufáme, že s propagací kongresu a mše svaté na závěr kongresu nám tento rok pomohou poutníci pěší pouti k Božímu milosrdenství. Pěší pouť bude mít tento rok jinou podobu a poutníci se mohou dostat do míst a k lidem, kam by se nedostali, pokud by společně šli v dosavadních proudech. Proto také na ně pamatujme ve svých modlitbách a vyprošujme pro ně potřebné milosti a světlo Ducha Svatého. Ať poselství o Božím milosrdenství a pozvání do Slavkovic uslyší co nejvíce lidí.

Děkujeme Vám také za Vaše dary. Pokud chcete přispět na organizaci kongresu, svůj dar můžete poslat na účet Centra BM ve Slavkovicích (33 00 287/0100). Pán Bůh zaplať.
o. pallotini

PAPEŽ ROZHODL O ZAPSÁNÍ SV. FAUSTYNY KOWALSKÉ DO KALENDÁŘE ŘÍMSKÉ CÍRKVE

„Papež František se rozhodl, že vyhoví žádostem a přání pastýřů, věřících laiků, jakož i sdružení věřících, a po zvážení vlivu spirituality sv. Faustyny v různých částech světa ustanovil, že jméno sv. Marie Faustyny (Helena) Kowalské bude vepsáno do obecného římského kalendáře a jako nezávazná památka se bude připomínat 5. října,” čteme v dekretu vydaném Kongregací pro bohoslužbu a svátosti k 18. 5. 2020.

Sestra Faustyna byla svatořečena Janem Pavlem II. před 20 lety, v roce 2000, a na celém světě inspirovala Boží lid ke vzývání Božího milosrdenství a jeho důvěryhodnému dosvědčování v životě věřících, vysvětluje dekret podepsaný prefektem zmíněné kongregace kardinálem Robertem Sarahem a jejím sekretářem arcibiskupem Arthurem Roche.

V závěru se dodává, že památka sv. Faustyny bude nyní zanesena do všech kalendářů a liturgických knih. Zvláštní texty, které ji budou doprovázet, mají být přeloženy jednotlivými biskupskými konferencemi a publikovány po schválení Kongregací pro bohoslužbu a svátosti.

*Převzato z www.radiovaticana.cz,
(job), redakčně zpracováno.*

KORUNKA
K BOŽÍMU
MILOSRDENSTVÍ

„...Tato modlitba je na usmíření mého hněvu...

nejprve se pomodlíš jednou

Otčenáš, Zdravas Maria a Věřím v Boha,

potom budeš na zrnkách Otčenáše říkat

tato slova:

Věčný Otče, obětují ti tělo a krev,

duši i božství tvého nejmilejšího

Syna a našeho Pána Ježíše Krista,

na smír za hříchy naše i celého světa;

na zrnkách Zdravas budeš říkat tato slova:

**Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný
k nám i k celému světu.**

Na závěr se pomodlíš třikrát:

**Svatý Bože, Svátý Silný, Svátý Nesmrtelný,
smiluj se nad námi a nad celým světem. "**

(Den. 476)

KONGREGACE SESTER MATKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ,

v níž žila a zemřela sv. sestra Faustyna

Tajemství Božího milosrdenství hlásáme svědectvím života v duchu důvěry v Boha a milosrdenství k bližním. Jdeme cestou milosrdenství (zvláště vůči děvčatům a ženám potřebujícím morální obnovu), slova (hlásání poselství milosrdenství, formace apoštolů Božího milosrdenství) a modlitby.

NOVICIÁT ul. Siostry Faustyny 3,
30-420 Kraków, Polsko

**KOMUNITA
V ČESKÉ REPUBLICE**

Štefánikova 952,
544 01 Dvůr Králové n/L.

EXERCICIE ON-LINE

MIMOŘÁDNĚ V MIMOŘÁDNÉM ČASE

Ve dnech 17.–23. 5. se konaly exercicie lectio divina, které vedl P. Tomasz Kazanski, SAC, s celým týmem. Nebyly to první takové exercicie v Česku, poprvé se ale konaly v nové formě kvůli epidemii. To však jenom potvrdilo slova sv. Pavla, že „Boží slovo není spoutáno.“ 2 Tm 2,9. Naplánovaná duchovní cvičení byla Duchem Svatým přetvořena na exercicie lectio divina online, konané v domovech a komunitách účastníků z Česka, Slovenska, Polska, Rakouska, Maďarska a Ukrajiny.

Počet účastníků byl vysoký – více než 80 řeckých bratrů a sester, kněží i laiků. Exercicie měly také ekumenický rozměr, a to skrze účast křesťanů různých denominací.

Téma exercicií bylo: „Setkání Zmrtvýchvstalého s učedníky“. Každý den bylo možné v 9.00 a 14.00 hod. na kanále youtube lectio divina.cz živě vyslechnout úvody k meditaci a také k oratio (modlitba srdce) a kontemplaci. Účastníci měli rovněž možnost každodenního duchovního rozhovoru buď telefonicky, nebo skrze různé komunikátory. Tuto příležitost využilo přes 40 osob. V týmu, který doprovázel účastníky skrze duchovní rozhovory, byla sestra františkánka od Svaté Rodiny a kněží: ob-

lát, vincentin, salvatorián a čtyři pallotini z Česka, Slovenska a Itálie.

Věříme, že první online exercicie lectio divina vzbudily v mnohých lásku k Božímu slovu a budou inspirací k prožívání všedního života v duchu evangelia.

Materiály, které jsou veřejně dostupné na kanále youtube **lectio divina cz**, mohou být pomoci i pro další osoby, které potřebují ztišení a odpočinek v blízkosti Božího slova.

Bohu díky, že i v době epidemií se dějí pěkné věci a počet učedníků, kteří naslouchají slovům Páně, roste.

Jménem týmu a účastníků

P. Mariusz Leszko, SAC

P. Tomasz Kazanski, SAC

EXERCICIE LECTIO DIVINA

■ 31. 7. – 8. 8. 2020 / Vranov u Brna

Etapy: 1. sv. Marek, 2. sv. Lukáš

Individuální doprovázení – hluboké mlčení

Svědectví z exercicií můžete sledovat na www.lectiodivina.cz

PĚŠÍ POUŤ K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ (NE)LIMITOVANÁ EDICE

Celá Česká republika křížem krážem potřebuje Boží milosrdenství, proto Tě srdečně zveme na pěší pouť, kterou si sám ušiješ „na svoji a Boží míru“. Sám si můžeš stanovit:

Tvoje míra **TRASU**, odkud vyjdeš, co chceš navštívit,
kam dojit – **nelimitované kilometry!**
TERMÍN pouti – **nelimitovaný čas!**
KOHO POZVEŠ ke společnému putování
– **nelimitovaný počet osob!**
PROGRAM – **nelimitované zpívání, modlitby,**
ticho, odpočinek a svačiny!

Boží míra **Dovol našemu Pánu, aby Tě On sám vedl**
a stanovil cíl: dar Božího milosrdenství.

Rovněž srdečně zveme na setkání poutníků do Slavkovic v sobotu **29. 8. 2020 od 10.00 do 18.30 hodin**, na kterém budeme sdílet zážitky z letošního (ne)limitovaného putování k Božímu milosrdenství.

Více informací (registrace, poutní trička) na **www.pout.cz**.

Otcové pallotini

SLAVKOVICE 2008–2018

Podpořte projekt a pořídte si knihu o poutním místě ve Slavkovicích. **Knihu neprodáváme, cena není stanovena. Bude to váš dar na projekt stavby zázemí pro Centrum BM ve Slavkovicích.** Pokud o knihu máte zájem, kontaktujte nás na tel. čísle 566 502 850, 774 521 531 nebo emailen: objednavky@apostol.cz *Otcové pallotini*

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, tel.: 224 818 757

On-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz

■ **Chiara Amirante**
Boží průlom
v římském podsvětí

Kniha vypráví o díle Boží prozřetelnosti v životě autorky, zakladatelky komunity Nové horizonty, která se věnuje narkomanům a mladým lidem v těžkých

životních situacích.

Chiara Amirante (*1966) byla v mládí formována v Hnutí fokoláre, ale po těžké nemoci byla propuštěna a objevila své vlastní povolání – žít naplno evangelium a ruku v ruce s Ježíšem „sestupovat do pekel“ zoufalých mladých lidí, přinášet jim novou naději a radost ze Vzkříšeného. Své poslání začala v devadesátých letech v Římě jako mladá neznámá dívka s chatrným zdravím, zcela bez prostředků. Dnes ji zná celá Itálie. Komunita Nové horizonty zahrnuje více než 200 center a tisíce příznivců a dobrovolníků v Itálii i v zahraničí. Chiara napsala také řadu bestsellerů a bývá častým hostem televizních pořadů. Věnuje se převážně vedení komunity a formaci. Je poradkyní papežských rad pro migranty a pro evangelizaci.

brož., 248 s., cena 259 Kč

■ **Jacques Mourad**
Guillem Amaury (ed.)
Mnich v zajetí
islamistů

Poutavé svědectví otce Jacquese Mourada, který prožil téměř pět měsíců v zajetí islamistů, si našlo své čtenáře po celém

světě. Pravdivý životní příběh, ve kterém víra vítězí nad násilím, naděje nad nespravedl-

ností a milosrdenství a odpuštění nad lidskou krutostí, získal v roce 2019 nejvyšší ocenění na 8. ročníku francouzské Prix littéraire de l'Œuvre d'Orient. brož., 215 s., cena 259 Kč

■ **Sally Readová**
Zářivá temnota noci

Příběh autorky, dříve zapřísáhlé ateistky, je napsán poetickým jazykem, přičemž svou vlastní zkušenost setkání s Bohem autorka popisuje velmi výmluvně a přesvědčivě. Proměněna je i její zkušenost manželství a rodičovství během života v zahraničí. Intimně prožívá novou lásku k samotnému Kristu a přijímá víru, kterou předtím odmítala jako bigotní a tíživou.

váz., 168 s., cena 279 Kč

■ **Jacques Philippe**
Hledej pokoj
a zůstaň v něm

Bůh je Bohem pokoje. Vzpomeňme si na zkušenost proroka Eliáše: Bůh nebyl ani ve vichru, ani v zeměřesení, ani v ohni, ale „v tichém a jemném vánku“ (srov. 1 Král 19,12).

Často se zneklidňujeme a chceme všechno vyřešit sami, ačkoli by bylo účinnější zůstat pokojně před Božím pohledem a nechat jej jednat, s moudrostí a mocí nekonečně větší, než je ta naše. „Neboť toto praví Panovník Hospodin, Svatý Izraele: V obrácení a ztišení bude vaše spása, v klidu a důvěře vaše vítězství“ (Iz 30,15).

Kniha vychází v novém překladu K. Lachmanové. brož., 104 s., 129 Kč, 3. vydání

JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

Stačí nahlásit adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek na náš účet a budete dostávat tento časopis po celý rok.

Konkrétní cena není určena.

Bůh vám zaplatí za každý příspěvek!

„Apoštol“ může být také dobrým dárkem pro vaše blízké – sdělte nám jejich adresu a my jim ho pošleme. Naše adresa:

**Společnost katolického apoštolátu
Jámy 71, 592 32 Jámy**

Číslo účtu: **35-6219210237/0100**

Náš časopis si můžete objednat také telefonicky nebo e-mailem.

tel.: 566 502 850, 774 521 531

e-mail: objednavky@apostol.cz

Objednací formulář na www.apostol.cz

„APOŠTOL“ JE ZÁVISLÝ
NA VAŠICH DARECH.
DĚKUJEME.

PALLOTINI

SPOLEČNOST KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU

Heslem sv. Vincence Pallottiho a pallotiniů jsou slova sv. Pavla:

**„Láska Kristova
nás žene.“**

Pokud bys chtěl společně s námi sloužit Pánu a lidem jako kněz nebo bratr pallotin, kontaktuj nás!

Otcové pallotini, Jámy 71, 592 32
tel. 733 741 850, 733 741 860
e-mail: mojepovolani@pallotini.cz

BOHOSLUŽBY

Poutní kostel Božího milosrdenství
a sv. sestry Faustyny ve Slavkovicích

Mše svatá:	• pátek	16.00
	• sobota	17.00
	• neděle	10.30, 17.00
	• v rámci Nikodémovy noci	20.00

Svátoost smíření:

- každou sobotu a neděli od 14.00 do 17.00
- každou první a třetí sobotu v měsíci od 10.00 do 17.00 (Dny smíření)
- během Nikodémových nocí (od cca 20.30 do 23.00)

Adorace:

- první pátek 15.00–16.00
- ostatní pátky od cca 15.30 do 16.00
- během Nikodémovy noci od cca 20.30 do 23.00

Společná páteční modlitba

Korunky k BM (15.00):

- v kostele ve Slavkovicích
- nebo prostřednictvím Radia Proglas (kromě prvních pátků)

Křížová cesta (Via Crucis):

- mimo dobu postní – první pátek: 15.00–16.00
- v době postní – pátek, neděle: 15.00

Cesta Světla (Via Lucis):

- v době velikonoční – neděle: 16.00

Každoroční hlavní poutě:

- Svátek Božího milosrdenství (první neděle po Velikonocích)
- Poutě ke sv. Faustyně (neděle nejbližší 5. říjnu)

Mariánské první soboty v měsíci:

- 16.30 sv. růženec, 17.00 mše svatá, po mši sv. adorace s 15 min. meditací

Poutě o třetí sobotě v měsíci:

- 16.00 duchovní program
- 16.50 zamyšlení • 17.00 mše svatá

Každoroční týdenní pěší poutě k Božímu milosrdenství:

- Obvykle poslední týden července (přesný termín na www.pout.cz)

Nikodémova noc:

- Obvykle čtvrtý čtvrtek měsíce (20.00 mše svatá, adorace do 23.00)

ABY VŠICHNI JEDNO BYLI...

Dne 4. června 2020, v den svátku Ježíše Krista nejvyššího a věčného kněze a v hodině Božího milosrdenství byla socha Panny Marie umístěna na Mariánském sloupu v Praze.

Svědectví víry a víc než dvacetiletého nasazení akademického sochaře, pana Petra Váni, a mnoha dalších lidí, jejich darů, obětí a modliteb, přineslo plod. Krásný a pozhnaný.

Bude také dobré si připomenout, že obnovení Mariánského sloupu v Praze se uskutečnilo v roce 2020, 25 let od návštěvy papeže Jana Pavla II. na Svatém Kopečku. Svatý otec tehdy při mši svaté řekl: „Dnes já, papež římské církve, jménem všech katolíků prosím za odpuštění křivd, spáchaných na nekatoличích v pohnutých dějinách tohoto národa; zároveň ujišťuji, že katolická církev odpouští všechno zlé, co vytrpěly zase její děti. Ať je dnešní den novým začátkem ve společné snaze následovat Krista, jeho evangelium, jeho zákon lásky, jeho touhu po jednotě věřících v Kristu: «Aby všichni jedno byli» (Jan 17,21).“

4. ČERVNA 2020